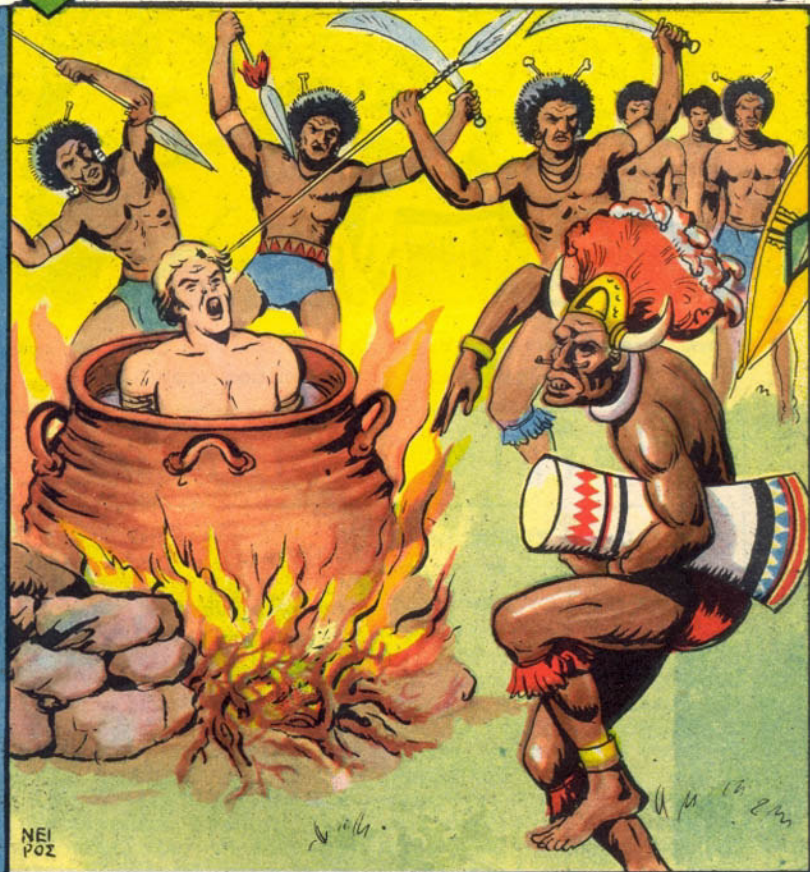

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
9

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

NEI
POZ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ξαφνικά ένας μανιασμένος πάνθηρας επιτίθεται στο λιοντάρι που παλεύει με τόν Ταρζάν.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

ΘΕΡΙΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΥ

"Αγριος βρυχηθμός λιονταριού ακούγεται...

"Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπικό σκαρφαλώνει σαν πίθηκος σ' ένα κοντινό δέντρο.

"Ο Ταρζάν τραβάει ταυτόχρονα το μαχαίρι του...

Και νά: Τήν ίδια στιγμή ξύνη μανιασμένο λιονταρι χύνεται πάνω του. Μ' ένα τρομακτικό άλμα χτυπάει τα μπροστινά πόδια στα στήθια

του "Αρχοντα της Ζούγκλας και τόν ανατρέπει.

Θεριό και άνθρωπος γίνονται τώρα ένα τραγικό σύμπλεγμα που αλληλοσπαράζεται. "Ο Ταρζάν καρφώνει με λύσσα το μαχαίρι του στο κορμί του λιονταριού και τὸ λιοντάρι σχίζει τις σάρκες του ατρόμητου γίγαντα με τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του.

Τὸ παράξενο ὅμως εἶναι πὼς ὁ Ταρζάν, στὴν ἀπεγνω-

σμένη αυτή πάλη του με τὸ θεριό, δὲν χρησιμοποιοεῖ παρά μονάχα τὸ δεξί του χέρι. Γιατὶ στὴν ἀριστερή του παλάμη σφίγγει ἕνα μικρὸ πηλινὸ βαζάκι. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔχει δώσει κάποιος παντοδύναμος Μάγος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ὁ τερατόμορφος Γάρ - Γάρ!

Ὁ Ποκοπικό παρακολουθεῖ ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ δέντρου τὴ φοβερὴ πάλη τοῦ Ταρζάν καὶ ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος:

— Σίγουρα θὰ σὲ κολατσίση, Ταρζανάκο μου, καὶ θὰ σπάσω πλάκα!...

Ἀμέσως ὅμως βλέπει αὐτὸ ποὺ κρατᾷ στὸ ἀριστερὸ του χέρι καὶ τοῦ φωνάζει:

— Ἐ, Μεγαλειότατε! Πέταξε ψηλὰ τὸ βαζάκι μὲ τὸ φίλτρο νὰ τὸ πιάσω. Καλύτερα νὰ τὸ κρατᾷς ἐγώ. "Αν κἀνὴ πὼς ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι σου θὰ σπάση!... Καὶ καλύτερα νὰ σπάση τὸ κεφάλι σου παρὰ αὐτό!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας πετάει ἀμέσως ψηλὰ τὸ βαζάκι. Κι' ὁ Ποκοπικό, πηδώντας ἀπ' τὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα ἄλλο, τὸ ἀρπάζει στὸν ἀέρα!...

Καὶ ἡ θανάσιμη πάλη ἀνθρώπου καὶ θηρίου συνεχίζεται.

Ὅμως ὁ Ταρζάν ἔχει χάσει πολὺ αἷμα ἀπ' τὶς πληγές του. Ἀρχίζει τώρα νὰ ζαλίζεται καὶ νὰ νοιώθῃ ἀδυναμία... Αὐτὸ τὸν ἀναγκάζει νὰ κἀνὴ μὴ τελευτήσῃ προσπάθεια: Δίνει ἕνα ἀκόμα τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸ μαχαίρι του στὸ

λιοντάρι. Καὶ γέρνει κάτω λιπόθυμος.

Μὰ καὶ τὸ θηριὸ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Σέρνεται κάτω μὲ κόπο καὶ δυσκολία. Θέλει νὰ φτάσῃ μὲ τὰ σαγόνια τοῦ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀναίσθητου ἀντιπάλου του. Νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ πρὶν ξεψυχῇ κι' αὐτό.

Δὲν προφταίνει ὅμως, γιατί τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Ἀνάλαφρο σοῦρσιμο ἀκούγεται κι' ἕνας μεγαλόσωμος μαῦρος πάνθηρας παρουσιάζεται. Ἀντικρῦζει τὸν ἀναίσθητο ἄνθρωπο καὶ τὸ ἀνήμπορο λιοντάρι ποὺ σέρνεται νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

Καὶ ζηλεύει. Θέλει αὐτὸς νὰ χορτάσῃ μὲ τὶς νόστιμες σάρκες τοῦ λευκοῦ. "Ετσι χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, χύνεται πάνω στὸ λιοντάρι νὰ τὸ κατασπαράξῃ!...

Ὅμως τὸ λιοντάρι, βλέποντας τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ τὸ ἀπειλεῖ τώρα, φέρνει σ' ἐνέργεια καὶ τὶς τελευταῖες δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπομένουν. Καὶ σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἀρχίζει νὰ παλεύῃ μὲ τὸν πάνθηρα ποὺ ζητάει νὰ τὸ κατασπαράξῃ!...

— Ποιὸς στὴ χάρη σου, Ταρζάν! φωνάζει ἀπὸ ψηλά ὁ Ποκοπικό. Δυὸ θηριὰ μαλλώνουνε ποιοὺ νὰ σὲ πρωτοκολοτοίση!...

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀνθρώπων ἀκούγεται. Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους Καννίβαλους φτάνει τρέχοντας. Κι' ἀμέ-

σως, με τὰ πρωτόγονα κοντά-
ρια τους, σκοτώνουν και τὸ
λιοντάρι και τὸν πάνθηρα.

Ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος
μουρμουρίζει πάνω ἀπ' τὸ δέν-
τρο:

— Σώθηκες Ταρζάν: Ἄντι
νὰ φαγωθῆς ὠμός θά φαγω-
θῆς τουλάχιστον... θρασμέ-
νος!...

Καὶ νά: Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς
ἀνθρωποφάγους, ἀρχίζουν ἀ-
μέσως νὰ μαζεύουν ξερά ξύ-
λα. Ἄλλοι Καννίβαλοι τρέ-
χουν και φέρνουν ἕνα μεγά-
λο πήλινο καζάνι. Τὸ στηρί-
ζουν σὲ δυὸ πέτρες, ἀνάβουν
ἀπὸ κάτω φωτιά και ρίχνουν
μέσα τὸν ἀναισθητο Ταρζάν.

Ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο ὁ Πο-
κοπικό μουρμουρίζει τώρα με
συμπόνια κι' ἔτοιμος νὰ ξε-
σπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Θεὸς σχωρὲς! τονε! Σοῦ
πα αὐτογολέμονο θά γίνη!...

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΚΤΥΠΑ

Ἡ Ζεμπιλέ εἶναι μιὰ ἀπ' τίς
πιὸ ὁμορφες σκλάβες στὸ πα-
λάτι τοῦ φύλαρχου Ρεθιθάν.
Δεκαοχτάχρονη μελαψή ὡς
δεκαοχτῶ χρόνων, ψηλὴ και
γεροδεμένη σὰν μπρούτζινο
ἀγαλμα.

Ἀντίθετα, ὁ φύλαρχος εἶ-
ναι ἕνας ἄσχημος γέρος, κα-
κός, στριφνός και ζηλιάρης.
Ἀρχηγεῦει σὲ μιὰ μεγάλη φυ-
λὴ μαύρων Ἰθαγενῶν τῆς
Ζούγκλας.

Ὁ ἀπαίσιος λοιπὸν αὐτὸς
Ρεθιθάν φαίνεται πὼς ζηλεύ-
ει ἀφάνταστα τὴ σκλάβα του

Ζεμπιλέ. Καὶ τὴ βασανί-
ζει συνεχῶς, κάνοντάς τῆς τὴ
ζωὴ μαρτυρικὴ και τὸ βίο ἀ-
βίωτο.

Κάποιο βράδυ περνάει τυ-
χαῖα ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ φύ-
λαρχου ὁ μελαψὸς Ἑλληνας
γίγαντας Γκαοῦρ. Ὁ Ρεθι-
θάν, πού τὸν φοβάται, τὸν
φιλοξενεῖ στὸ χορταρένιο πα-
λάτι του και τοῦ κάνει χίλιες
δυὸ περιποιήσεις.

Ἐκεῖ ἡ Ζεμπιλέ βλέπει γιὰ
πρώτη φορὰ τὸν Γκαοῦρ. Κι'
ἡ καρδιά τῆς πανώριας σκλά-
βας ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δυνα-
τὰ και παράξενα γιὰ τὸ ὑπέ-
ροχο αὐτὸ παληκάρη!... Στὴν
ἀρχὴ νοιώθει γιὰ τὸν Γκαοῦρ
συμπάθεια, ὕστερα ἀδελφικὴ
ἀγάπη και τέλος μιὰ ἀγάπη
ἀλλόκοτη πού δὲν μπορεῖ, οὐ-
τε αὐτὴ ἡ ἴδια, νὰ τὴν ἐξηγή-
σῃ!...

Μά κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας
θαυμάζει τὴν ὁμορφίᾳ τῆς και
γοητεύεται ἀπ' τὴ χάρι τῆς.
Κι' ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή ὁ
φύλαρχος Ρεθιθάν βγαίνει
ἀπ' τὸ χορταρένιο παλάτι του
ἡ Ζεμπιλέ λέει στὸν Γκαοῦρ:

— Πάρε με νὰ φύγουμε, κα-
λό μου παλικάρη. Ὁ γερο-
φύλαρχος εἶναι κακὸς και
περνᾷ μαρτύρια κοντὰ του!
Ἄν μείνω ἐδῶ, θά μαραζώσω
σιγὰ - σιγὰ και θά πεθάνω!...
Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι
νὰ ζήσω γιὰ πάντα με σένε,
Γκαοῦρ! Θέλω νὰ γίνω ἡ ἀ-
χώριστη συντρόφισσά σου!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας
τὴν κυττάζει, γιὰ λίγο, παρά-
ξενα στὰ μάτια. Ὑστερα
μουρμουρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζεμπιλέ...
 Ὅμως αὐτὸ ποὺ ζητᾷς δὲν γίνεται. Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶσαι σκλάβοι καὶ γυναῖκα τοῦ φύλαρχου!

Τὰ μάτια τῆς πανώριας μελαψῆς κοπέλλας βουρκώνουν. Κάτι πάει νὰ τοῦ ξαναπῇ, μὰ ταὐτόχρονα σχεδὸν ξαναγουρίζει ὁ Ρεθιδάν.

Ὁ Γκαοὺρ τὸν χαιρετᾷεὶ κάπως ἀπότομα καὶ ψυχρὰ καὶ φεύγει χωρὶς νὰ ρίξη οὐτε μιὰ ματιά στὴν ἁμορφη Ζεμπιλέ.

Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ λονηρὸ μάτι τοῦ φύλαρχου κάτι θὰ εἶδε. Γιατὶ μόλις βγῆκε ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀπὸ τὸ παλάτι, φωνάζει ἄγρια στὴ σκλάβοι του:

— Ἐκανες τὰ γλυκὰ μάτια στὸν Γκαοὺρ; Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβᾶ.

Κ' ἀρπάζοντας ἀμέσως ἐνα χοντρὸ ροζάριο ραβδί, ἀρχίζει νὰ τὸ ἀνεβοκατεβάζει πᾶνω τῆς.

Ἡ ἁμορφη Ζεμπιλέ ξεφωνίζει ἀπ' τοὺς πόνους, καθὼς τὸ μισόγυμνο κορμὶ τῆς μελαιιάζει καὶ ματώνει.

— Λυπήσου με, Ἀφέντη μου! Θὰ μὲ σκοτώσης!

Μὰ ὁ φύλαρχος ἔχει μανιάσει καὶ δὲν ἀκούει τίποτα! Κοτεβάζει μὲ δύναμι καὶ λύσσα τὸ ραβδί του καὶ τὴν χτυπάει ὅπου τύχει!...

Η ΣΚΛΑΒΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Τὴν ἴδια νύχτα μιὰ σκιά βγσίνει κρυφὰ ἀπ' τὸ παλά-

τι τοῦ Ρεθιδάν καὶ χάνεται γρήγορα στὸ σκοτάδι...

Εἶναι ἡ πονεμένη Ζεμπιλέ ποὺ παίρνοντας τὴν μεγάλη ἀπόφασι ξεπόρτισε γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ θρωμερὰ χέρια τοῦ κακούργου Ἀφέντη τῆς.

Καὶ τρέχει ἡ ἁμορφη σάν τρελλή μέσα στὴ σκοτεινὴ ἄγρια Ζούγκλα φωνάζοντας καὶ ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο τῆς Γκαοὺρ!

Θέλει νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ πῇ τὰ βάσανά τῆς καὶ νὰ τὸν πεισῇ νὰ τὴν κρατήσῃ γιὰ πάντα κοντὰ του!

Μὰ τρέχει ἔτσι ἄσκοπα, παίρνοντας πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο μονοπάτι. Γιατὶ δὲν ξέρεי ποῦ μένει ὁ Γκαοὺρ.

Ὅμως ἡ πανώρια Ζεμπιλέ εἶναι ἀτρόμητη κοπέλλα. Τίποτα δὲν τὴ φοβίζει τώρα ποῦ εἶναι ἐλευθέρη. Καὶ γιὰ νὰ βρῇ τὸν μελαψὸ γίγαντα ἔχει κουράγιο νὰ ψάξῃ καὶ στὸν Ἀδὴ ἀκόμα!...

Ἔτσι καὶ καθὼς προχωρεῖ, ἀκούει κάπου κοντὰ τῆς τὸν τρομακτικὸ βρυχηθμὸ ἑνὸς πεινασμένου λιονταριοῦ. Ἡ Ζεμπιλέ σταματᾷ, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ σκαρφαλώνει, σβέλτη σάν ἀγριόγατα, στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο.

Τὸ λιοντάρι φτάνει γρήγορα κοντὰ τῆς καὶ κάνει μεγάλα ἄλματα πρὸς τὰ ἐπάνω γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Μὰ τὸ κλαδί ποῦ ἔχει σκαρφαλώσει ἡ σκλάβη εἶναι ψηλὸ. Καὶ τὸ πεινασμένο θηρίο γρήγορα καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ μωρῇσῃ

νά τή φτάση.

Τὸ λιοντάρι στέκεται τώρα ἀκίνητο κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ μὲ σηκωμένο ψηλά τὸ κεφάλι του τὴν κυττάζει. Σὺν νὰ συλλογιέται τί τρόπο νὰ βρῇ νὰ χορτάσῃ μὲ τὶς τουφερὲς σάρκες τῆς μελαψῆς κοπέλλας!

Ταυτόχρονα ὅμως κι' ἡ Ζεμπιλὲ ζυγιάζει ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του τὴν πέτρα. Καὶ τὴν πετάει μὲ ὀρμὴ κάτω...

— Γκούπ!...

“Ένας ὑπόκωφος κρότης ἀκούγεται κι' ἀμέσως ἓνα πονεμένο μουγγρητό... Ἡ μεγάλη καὶ θαρεῖα πέτρα χτύπησε στὸ κεφάλι τοῦ λιονταριοῦ. Καὶ τὸ πεινασμένο θη-

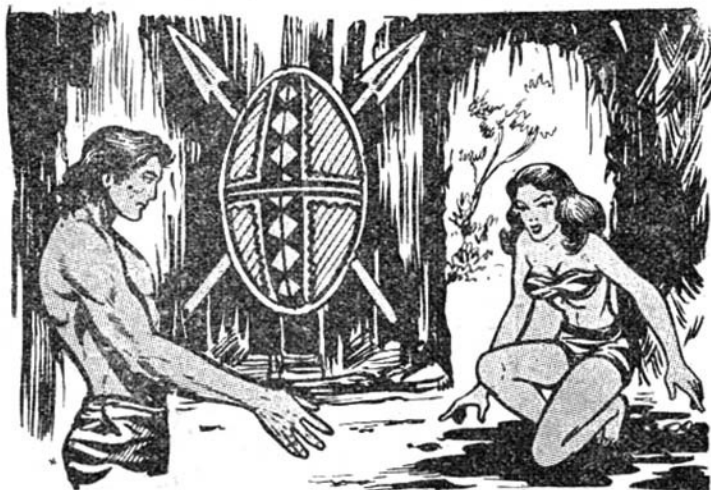
ριὸ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητο...

Ἡ Ζεμπιλὲ, ἱκανοποιημένη ἀπ' τὸ κατόρθωμά της, κατεβαίνει γρήγορα ἀπ' τὸ δέντρο. Ἀρπάζει μιὰ πιὸ μεγάλη πέτρα τώρα, τὴ σηκώνει μὲ τὰ δυὸ χέρια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ τὴ χτυπάει μὲ δύναμι καὶ λύσσα στὸ κρανίον τοῦ ἀναίσθητου λιονταριοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ σίγουρα θὰ τὸχη σκοτώσει...

Κι' ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια τρέχοντας στὸ σκοτάδι...

Λίγο πιὸ πέρα ὅμως φράζει τὸ δρόμο της ἓνα πλατὺ καὶ βαθὺ ποτάμι.

Ἡ ἀτρόμητη Ζεμπιλὲ καθό-

— «Ὁ γέρος φύλαρχος μὲ βασανίζει Γκαούρ. Πᾶρε με νὰ φύγουμε!...»

‘Ο Γκαούρ κι ὁ Ποκοπίκο κρύβονται γιὰ νὰ μὴ τοὺς πάρῃ τὸ μάτι τοῦ Ταρζάν.

σει, ἀκούει τὰ ξεφωνητά της καὶ πετιέται γρήγορα ἔξω. Ἀντικρύζει τὴν ἀλαφιασμένη μελαψὴ κόρη κι’ ἡ ὑπέροχη ὁμορφιά της τοῦ θαμπώνει τὰ μάτια!

Τὴν ἀρπάζει ἀμέσως στ’ ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ τὴν μπάζει γρήγορα στὴ σπηλιά:

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρωτάει χαμένα!... Πῶς βρέθηκες ἐδῶ στὴ σπηλιά μου;

Ἡ ἄμοιρη σκλάβθα τοῦ ἀποκρίνεται θαρρετά:

— Μὲ λένε Ζεμπιλέ!... Εἶμαι σκλάβθα καὶ γυναίκα τοῦ φύλαρχου Ρεθιδάν. Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι γέρος, κακός, ζηλιάρης!... Μὲ χτυπάει καὶ μὲ βασανίζει μέρα καὶ

νύχτα!... Νά, Ἀφέντη Ταρζάν!... Κύτταξε τίς πληγές τοῦ κορμιοῦ μου!... Γι’ αὐτὸ ξεπόρτισα κρυφὰ ἀπὸψε τὴ νύχτα... Ψάχνω νὰ βρῶ τὸν Γκαούρ. Γιατὶ τὸν ἀγαπῶ σάν ἀδελφό μου. Καὶ θέλω νὰ ζήσω γιὰ πάντα κοντά του!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ λευκοῦ γιγαντα σκοτεινιάζει:

— Ὁ Γκαούρ, τῆς λέει, εἶναι ἕνας δειλός!... Ἕνας ἐνανδρός!... Ἕνας τιποτένιος!... Ποτὲ δὲν θὰ σ’ ἀφήσω νὰ πᾶς κοντά του!... Μείνε μαζί μου... Ἐγὼ εἶμαι χίλιες φορές καλύτερος ἀπ’ αὐτόν!... Σιγὰ - σιγὰ θὰ μὲ ἀγαπήσης καὶ μένα σάν ἀδελφό σου!...

— "Όχι, όχι!... του φωνάζει άγρια ή Ζεμπιλέ. Καί γυρίζοντάς του τή ράχι προχωρεί για τό άνοιγμα τής σπηλιάς...

Ό Ταρζάν γίνεται έξω φρενών. Κανένας ποτέ μέσα στη Ζούγκλα δέν του φέρθηκε τόσο προσβλητικά.

Μ' ένα πήδημα φτάνει κοντά της, τή συγκρατεί άπ' τό μπράτσο καί τή διατάζει:

— Θά μείνης εδώ! Καταλαβαίνεις τί σου λέω;

Η Ζεμπιλέ τόν κυττάζει μέ περιφρόνησι:

— Δηλαδή λευτερώθηκα από σκλάβα του Ρεθιθάν για να γίνω σκλάβα δική σου;

Ό Ταρζάν τά γυρίζει:

— Δέν σε κρατώ εδώ για να γίνης σκλάβα μου ή συντρόφισσα μου... Σέ κρατάω για να σε προστατέψω άπ' τά χέρια του άπαίσιου Γκαούρ!...

Η πανώρια Ζεμπιλέ τόν κυττάζει τώρα μέ οίκτο:

— Ευχαριστώ... Δέν έχω ανάγκη άπ' τήν προστασία κα νενός!...

Καί κάνει πάλι να βγῃ έξω. Όμως ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας μπαίνει μπροστά της, άνοίγει τά χέρια του καί φράζει τό άνοιγμα τής σπηλιάς του:

— Δέν θά πās πουθενά!... μουγγρίζει τώρα μέ θυμό καί πείσμα.

Η άτρόμητη Ζεμπιλέ χύνεται άμέσως μανιασμένη πάνω του. Τόν χτυπάει. Του γρατζουνίζει μέ τά νύχια της τό πρόσωπο! Κάνει ό,τι μπορεί

για να ξεφύγει από τά χέρια του.

Ό λευκός γίγαντας δυσκολεύεται πολύ να τήν συγκρατήσει. Η Ζεμπιλέ όχι μονάχα είναι άτρόμητη, μά καί χεροδύναμη κοπέλλα. Έτσι ό Ταρζάν για να τήν έμποδίσει να φύγει, αναγκάζεται να τής δώσει δυό δυνατά χτυπήματα στο πρόσωπο.

— Ντροπή σου, του φωνάζει ή μελαψή σκλάβα. Σέ μιá γυναίκα ζητάς να δείξης τήν παληκαρία σου! Δέν πās καλύτερα να χτυπηθής μέ τόν Γκαούρ!... Μά σίγουρα θά φεθῶσαι να μετρηθής μέ τόν τρομερό "Ελληνα γίγαντα!... Γιατί ξέρεις ποιά τύχη σε περιμένει!...

Ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας άφρίζει άπ' τό κακό του.

— Τόν Γκαούρ θά τόν σκοτώσω, μουγγρίζει. Καί σένα που τόν αγαπās θά σε πετάξω να χορτάσουν τά πεινασμένα θηρία!...

Όμως ή Ζεμπιλέ δέν δειλιάζει καί συνεχίζει να χτυπά τόν Ταρζάν καί να σπαράζει μέ τά νύχια της τό πρόσωπό του. "Ωσπου ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας χάνει τήν ύπομονή του καί μέ μιá βάνουση σπρωξιά τή σωριάζει κάτω. "Υστερα άρπάζει ένα χορτόσχοινο άπ' αúτά που θρίσκονται στη σπηλιά καί τήν δένει χειροπόδαρα.

— Μονάχα έτσι θά καθήσης φρόνιμα, τής λέει. Καί θάχης όλο τόν καιρό να σκεφθής καί ν' αλλάξης γνώμη!...

Καί παίρνοντας τό τόξο καί

της σάιτες του βγαίνει έξω
 απ' τη σπηλιά.

... "Όταν σέ λίγο ξαναγυρίζει
 είναι φορτωμένος μ' ένα σκοτω-
 μένο ζαρκάδι και με μια άγ-
 καλιά γλυκόχυμους καρπούς.

Ό Ταρζάν ανάθει γρήγορα
 φωτιά και ψήνει τὸ τρυφερό
 και νόστιμο κρέας τοῦ ζαρκα
 διοῦ.

— Φάει, λέει στη δεμένη με-
 λαψή γυναίκα. Και της βάζει
 ένα κοψίδι κρέας στο στο-
 μα...

Μά η Ζεμπιλέ σφίγγει τὰ
 δόντια και τὰ χεῖλια της. Δέν
 δέχεται τροφή με κανέναν τρό-
 πο!...

— Τότε περίμενε νὰ πεθα-
 νης απ' τὴν πείνα, μουρμουρί-
 ζει ὁ λευκὸς γίγαντας συνε-
 χίζοντας τὸ φαγητό του.

Ἡ Ζεμπιλέ μένει ἔτσι δεμέ-
 νη και νηστική, τρεῖς μέρες
 και τρεῖς νύχτες! Ἀδυνάτισε,
 γλώμιασε, ὅμως τὸ κεφάλι της
 μένει ἀγύριστο.

— Λοιπόν; τὴ ρωτάει ὁ
 Ταρζάν χαμογελώντας. Μή-
 πως μούδιασες δεμένη και θέ-
 λεις νὰ σὲ λύσω νὰ ξεμουδιά-
 σης; Μήπως πείνασες και θέ-
 λεις νὰ σοῦ φέρω τίποτα νὰ
 φᾶς;

Ἡ πανώρια και περήφανη
 σκλάβα τὸν κυττάζει με μῖσος
 και τοῦ ἀποκρίνεται:

— "Όχι! Δέν μετάνιωσα!
 Οὔτε ἀλλάξα, οὔτε θ' ἀλλάξω
 ποτὲ τὴ γνώμη ποῦ ἔχω γιὰ
 σένα και γιὰ τὸν Γκαούρ!

Ό Ταρζάν προσβάλλεται
 γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά:

— Θὰ σὲ τιμωρήσω σκληρά,

της λέει ἄγρια. Φεύγω ἀμέ-
 σως και πηγαίνω νὰ βρῶ τὸ
 φύλαρχο Ρεθιθάν. Θὰ τοῦ
 πῶ πὼς βρίσκεσαι στὴ σπη-
 λιά μου και θὰ τὸν φέρω ἐδῶ
 νὰ σὲ πάρη...

Ἡ ἄμοιρη Ζεμπιλέ τρέμει
 στὴ σκέψη πὼς μπορεῖ νὰ ξα-
 ναπέση στὰ χεῖρια τοῦ κακούρ-
 γου. Ἀφέντη της. "Όμως προ-
 τιμάει και τὸ θάνατο ἀκόμα
 παρά ν' ἀπαρνηθῇ τὸν ἀγαπη-
 μένο της Γκαούρ.

— Νὰ πᾶς, τοῦ λέει με πει-
 σμα. Χίλιες φορές καλύτερα
 στὰ χεῖρια τοῦ Ρεθιθάν, παρά
 στὰ δικά σου!... Πάντως ἔ-
 να σοῦ λέω νὰ ξέρης: "Αν κά-
 ποτε μοῦ λύσουνε τὰ χεῖρια, ἡ
 πρώτη δουλειὰ ποῦ θὰ κάνω
 εἶναι νὰ σὲ σκοτώσω και νὰ
 σκοτωθῶ!...

Ό "Αρχοντας της Ζούγ-
 κλας της ρίχνει μιὰ ἄγρια μα-
 τιά και βγαίνοντας ἀμέσως
 απ' τὴ σπηλιά του τρέχει γιὰ
 τὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ ἀ-
 πείσιου φύλαρχου. Αὐτὸ ποῦ
 εἶπε θὰ τὸ κάνη!...

Ἡ Ζεμπιλέ, χειροπόδαρα
 δεμένη καθὼς εἶναι, μένει ἐκεῖ
 περιμένοντας τὴ μοιραία πιά
 συμφορά της!

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

ΤΩΝ ΚΟΥΤΩΝ!

"Όπως εἶδαμε, ὁ Γκαούρ ἔ-
 φυγε μελαγχολικὸς απ' τὸ
 παλάτι τοῦ φύλαρχου Ρεθι-
 θάν. Καὶ πήρε τὸ δρόμο γιὰ
 τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό
 του.

“Όμως και χωρίς να τὸ θέλη, ἀπ’ τὸ νοῦ του δὲ φεύγει οὔτε στιγμή ἢ πανώρια σκλάβας Ζεμπιλέ. Νομίζει πὼς βλέπει ἀκόμα τὰ ὁμορφα βουρκομένα μάτια της ὅταν τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του... Εἶναι ἡ πρώτη φορά πὺ ὁ ἀτρόμητος “Ελληνας γίγαντας δοκιμάζει εἶναι τέτοιο παράξενο συναίσθημα. Κι’ ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Τέλος, ὅταν σκαρφαλώνει στὰ τρομακτικὰ βράχια καὶ φτάνει στὴ σπηλιά, βρίσκει ἐκεῖ τὸν κωμικοτραγικὸ μαῦρο νάνο. Τὸν κουτοτετραπέρατο Ποκοπικό, πὺ ἔχει γίνῃ ἀχώριστος σύντροφός του. Τὸν θέλει νὰ παίξῃ μὲ τὸν Πίκ, τὸ γυμνασμένο κοράκι του καὶ τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λήῃ:

— Ξέρεις, κύριε Πίκ, ποῖος εἶμαι τοῦ λόγου μου; Εἶμαι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό. Κυνηγὸς ἀγρίων κονίλων, γόης φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν, προστάτης τῶν κουτῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων καί... ἀντρακλας δυσθεόρατος. Ὁλέ!.. Τὸ λοιπὸν μαστρο Πίκ, τὸ δεινὸ τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ βάλω τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ νὰ τσακωθοῦνε. “Ετσι ὁ μὲν Ταρζανάκος θὰ πάῃ περίπατο, ὁ δὲ ἐγὼ θὰ γίνω ὑπασπιστὴς τοῦ καινούριου “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τῆς Αὐτονοῦ Μεγαλειότητος Γκαούραρου τοῦ Πρώτου! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ὁ γιγαντόσωμος ἑλληνας μπαίνει στὴ σπηλιά κατσουφισμένος καὶ μελαγχολικός.

— Τί ἔχεις, κύριε Μαντράχαλε; τὸν ρωτᾷ ὁ Ποκοπικό.

Ὁ Γκαούρ πὺ θέλει σὲ κάποιον νὰ ἐξομολογηθῇ γιὰ νὰ ξαλαφρώσῃ, κάθεται καὶ τοῦ λέει ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Ὁ διαβολεμένος νάνος τὸν ἀκούει καὶ θγάζει σοβαρὸς τὴ γνωμάτευσί του:

— Εἶσαι ἐρωτευμένος!

— Ἐρωτευμένος; τί θὰ πῇ ἐρωτευμένος; ρωτᾷ μὲ ἀπορία ὁ Γκαούρ.

Ὁ Ποκοπικό τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἐρωτευμένος θὰ πῇ τοιμμημένος:

— Καὶ «τοιμμημένος» τί θὰ πῇ; ξαναρωτᾷ ὁ γίγαντας.

— Τοιμμημένος θὰ πῇ πὼς τῇ.... δάγκωσες τὴ λαμαρίνα καὶ ὁ Θεὸς νὰ θάλλῃ τὸ χέρι του. Κατάλαβες;

— Ὁχι, μουρμουρίζει δυσανασχετώντας τώρα ὁ Γκαούρ.

Ὁ νάνος ἐπιμένει νὰ τὸν διαφωτίσῃ:

— Τοὔτέστιν σὲ τρώει ὁ σεβνιάς τῶν ... ὀσπρίων!

— Ποιὼν ὀσπρίων;

— Τῆς κυρὰς Μ π ζ έ λ ω ς, τῆς σκλάβας τοῦ Ρ ε θ ι θ ά ν.

Καὶ προσθέτει πανηγυρικά:

— “Αειντε, τὸ λοιπόν, Γκαούρράκο! Κᾶνε τίποτα νὰ φᾶμε κουφέτα! Ἐγὼ θὰ γίνω κουμπάρος! Μόνο ὁ γάμος σας νὰ γίνῃ κοντὰ σ’ ἓνα κυπαρίσσι. Γιὰ νὰ σκαρφαλώσω στὴν κορυφή καὶ νὰ σας ἀλλάξω τὰ στέφανα. Χά, χά χά!...

— Ποκοπικό μὴ γελάς, τοῦ φωνάζει θυμωμένος ὁ Γκαούρ

— Μὰ εἶναι νὰ μὴ γελάω, τοῦ ἀποκρίνεται. Κρίμας τὸ

κορίτσι!... Τί διάβολο ζήλεψε
ἀπὸ σένα ἡ Μπιζελέ καὶ σ' ἀ-
γάπησε; Χάθηκε ν' ἀγαπήση
ἓναν ἀντρακλα σὰν κ' ἐμένα;

...
"Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότε
τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες.

Ὁ Γκαοὺρ οὔτε τρώει, οὔτε
κοιμάται. Κάθεται μονάχα με-
λαγχολικὸς καὶ κάθε τόσο ἀ-
ναστενάζει. Ἡ καρδιά του ἔ-
χει πλημμυρίσει ἀπ' τὸ γλυκὸ
φαρμάκι τῆς ἀγάπης.

— Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν βλέ-
πει σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τὸν τα-
ράζει στὴν κοροϊδία:

— Καλὲ ἐσύ κοντεύεις νὰ
κλωσίσης, τοῦ λέει. Κρίμα
τιοῦ δὲν ἔχω τίποτ' αὐγά νὰ

σοῦ θάλω! Χά, χά, χά!

"Ἄλλοτε πάλι τοῦ φωνάζει:

— Καλὲ πὼς ἀναστενάζεις
ἔτσι;! Σὰ νὰ ξεφουσκώνη
σαμπρέλα αὐτοκινήτου!...

Ὡσπου κάποτε ὁ Γκαοὺρ
νοιώθει πὼς δὲν ἀντέχει ἄλλο.
Θέλει νὰ δῇ, γιὰ μιὰ ἀκόμη
φορά, τὴν πανώρια Ζεμπιλέ!..

— Ποκοπίκο, ρωτᾷ τὸ μι-
κροσκοπικὸ νάνο. Πᾶμε στὸ
παλάτι τοῦ φυλάρχου Ρεθιθάν

— Καὶ δὲν πᾶμε, τοῦ ἀπο-
κρίνεται ἐκεῖνος. Θὰ κάνης ὁ-
μῶς πολὺ ἄσχημα νὰ μὲ πά-
ρης μαζί σου!...

— Γιατί;

— Καθότι μόλις μὲ 'δῇ ἡ
Μπιζελέ, θὰ σοῦ δώση τὰ πα-

— «Εἶμαι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, λέει στὴν ὁ-
μορφὴ Ζεμπιλέ! Κυνηγὸς ἀνγριῶν... κοριτσιῶν. Γῆς φιδιῶν
καί... κουνελιῶν καί... κουτὸς τῶν προστατῶν καὶ ἀδυνά-
των! Ὁλέ.

πούτσια στο χέρι!...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Καί τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με γιά λίγο στό παλάτι τοῦ
Ρεθιθάν.

Ὁ φύλαρχος ἀφρίζει ἀπ' τὸ
κακό του γιά τὸ χαμό τῆς ὁ-
μορφῆς σκλάβας Ζεμπιλέ. Τρί-
ζει τὰ δόντια του, σφίγγει τίς
γροθιές του καί τὰ θάζει χω-
ρίς αἰτία μέ τούς ἀνθρώπους
του. Ὅλα τοῦ φταῖνε! Ὅλα
τὸν στεναχωροῦν! Τριγυρίζει
στό παλάτι μ' ἓνα θούρδουλα
καί χτυπάει ἀλύπητα ὅποιον
βρίσκεται μπροστά του. Κά-
ποιος ἀπ' αὐτοὺς πού τόλμησε
νά τὸν ρωτήσῃ γιατί τὸν χτυ-
πάει χωρίς λόγο, ἔπαθε, ὁ ἄ-
μοιρος, μεγαλύτερο κακό: Ὁ
κακοῦργος Ρεθιθάν τράβηξε
τὸ γιταγιάνι του καί τοῦ πῆ-
ρε τὸ κεφάλι:

— Πετάχτε τον σὰ κοράκια
οὐρλιάξε στοὺς ἄλλους πού τὸν
κυττοῦσαν τρομοκρατημένοι.

Ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώ-
νῃ. Καί νά: ξαφνικά φτάνει στό
παλάτι ὁ Ταρζάν.

— Τί μοῦ κουβαλήθηκες κ'
ἐσὺ ἐδῶ; τοῦ φωνάζει ἀγριε-
μένος ὁ φύλαρχος.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας χαμογελάει:

— Ἐχεις τὰ νεῦρα σου, Ρε-
θιθάν, τοῦ λέει. Δὲν σέ παρε-
ξηγῶ ὅμως γιατί καταλαβαί-
νω τὸ λόγο. Γι' αὐτὸ ἀλλωστε
ἦρθα κ' ἐδῶ: Θέλω νὰ σέ βο-
ηθήσω.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τῆ
βοήθεια κανενός, μουγγρίζει

ἐκεῖνος.

Ὁ Ταρζάν ὅμως συνεχίζει
οὐ νὰ μὴ τὸν ἀκούσε:

— Ἄκου λοιπόν, φίλε μου,
κάτι πού σίγουρα θά σ' ἐνδια-
φέρῃ πολὺ: Ἡ ὁμορφὴ σκλά-
βα σου ἡ Ζεμπιλέ βρίσκεται
στή σπηλιά μου!...

— Πῶς;! κάνει σάν τρελλὸς
ὁ φύλαρχος. Ἡ Ζεμπιλέ βρί-
σκεται στή σπηλιά σου; Καί
τολμᾷς νὰ μοῦ τὸ λές;

— Ναί, τ'ἀποκρίνεται ὁ λευ-
κὸς γίγαντας.

— Καί τί ἦρθε νὰ κάνῃ ἐ-
κεῖ;

Καί νά: Ὁ Ταρζάν, ἀπ' ἐ-
δῶ καί πέρα, ἀρχίζει νὰ λήη
ψέματα. Ἄν τὸν ἀκούγε ὁ
Γ'ασούρ θά σηκώνονταν οἱ τρί-
χες τοῦ κεφαλιοῦ του. Τοῦ ἀ-
ποκρίνεται λοιπόν:

— Ἦρθε νὰ μοῦ χάριση τὴν
ἀγάπη της.

Καί τοῦ ἐξηγεῖ ἀμέσως:

— Μοῦ ἔλεγε πῶς μὲ ἀγα-
πάει. Γονάτισε μπροστά μου
καί μὲ παρακαλοῦσε δακρυ-
σμένη νὰ τὴν κρατήσω στή σπη-
λιά μου!...

— Κ' ἐσύ; ρωτᾷ ἀγρια ὁ
Ρεθιθάν.

— Ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄν-
τρας! Δὲν δέχτηκα τὴν ἀγά-
πη της. Τὴν ἔδεσα χειροπόδα-
ρα γιὰ νὰ μὴ φύγῃ κ' ἦρθα
νὰ σέ εἰδοποιήσω. Ἐλα αὐριο
τὸ πρωὶ στή σπηλιά μου νὰ
τὴν παραλάβῃς...

Ὁ κακὸς φύλαρχος νοιώ-
θει μὲ μιᾶς τὸ θυμὸ του νὰ
σθήνῃ. Καί τρελλὸς ἀπὸ χα-
ρὰ ἀγκαλιάζει τὸν Ταρζάν
καί τὸν φιλεῖ σὰ μάγουλα.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου

φίλε, τοῦ λέει. Ἀῤῥιο, πρωτῆ-
πρωτῆ, θά 'ρῶθ' μὲ τοὺς ἀνθρώ-
πους μου νὰ τὴν πάρω. Καὶ θά
καλοπεράσῃ στὰ χέρια μου !
Γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νά...

Σταματᾷ ὁμως ἀπότομα
καὶ κυττάζοντας μὲ θαυμα-
σμό τὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας, μουρμουρίζει:

— Μπράβο, Ταρζάν!.. Πρα-
γματικά εἶσαι τίμιος ἄντρας !
Μὰ καὶ λιγάκι κουτός, θέ-
λαια... Ἐγώ — γιὰ νᾶμαι εἰ-
λικρινής — δὲν θᾶκανα ποτὲ
μιὰ τέτοια θλακεῖα. Θά κρα-
τοῦσα τὴν πανώρια σκλάβα
καὶ δὲν θά ἔλεγα τίποτα στὸν
'Αφέντη τῆς! Χά, χά, χά!

Ὁ Ταρζάν προσβάλλεται
μὰ δὲν θγάζει λέξι.

— Στρώστε γρήγορα πλού-
σιο τραπέζι! φωνάζει μ' ἐν-
θουσιασμό ὁ φύλαρχος στοὺς
ἀνθρώπους του. Θέλω νὰ εὐ-
χαριστήσω τὸν πιδό τίμιο καὶ
κουτό φίλο μου!

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

"Ετσι, ἀφοῦ ὁ Ταρζάν κι' ὁ
Ρεθιθὼν φάγαν καλὰ κι' ἤπι-
ον καλύτερα, ὁ πρῶτος τὸν
ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ ξαναγυ-
ρίσῃ στὴ σπηλιά του.

— Στὸ καλὸ, φίλε μου Ταρ-
ζάν! τοῦ εἶπε ὁ φύλαρχος. Καὶ
σῤῥιο τὸ πρωτὶ νὰ μᾶς περιμέ-
νῃς. Θά 'ρθοῦμε νὰ πάρουμε
τὴν ὁμορφὴ Ζεμπιλέ!

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή πού
ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔ-
φευγε ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ φύ-
λαρχου, φτάνουν ἐκεῖ κι' ὁ
Γκαοῦρ μὲ τὸν Ποκοπίκο. Μὰ

θλέποντας τὸν Ταρζάν — χω-
ρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ἐκεῖνος
— κρύβονται γρήγορα πίσω ἀ-
πὸ κάτι χοντροὺς κορμούς
δένδρων καὶ περιμένουν νὰ
προσπεράσῃ. "Ὁμως ἀπ' τὴ θέ-
σι πού θρῖσκονται, καὶ καθὼς
περνάει ἀργὰ ἀπὸ μπροστά
τους, τὸν ἀκοῦνε νὰ μουρμου-
ρίζει μονολογώντας:

— Ὡστε ἦταν θλακεῖα λοι-
πὸν αὐτὸ πού ἔκανα!... "Εν-
νοια σου Ζεμπιλέ καὶ θά πλη-
ρώσῃς ἀκριβὰ τὴν προσβολὴ
πού μοῦκανες!

Μὰ προχωρῶντας λίγο πιὸ
πέρα, κοντοστέκεται ἀναποφά-
σιτος. Καὶ τέλος, ἀντὶ νὰ
πάρῃ τὸ δρόμο πού θά τὸν ἔ-
θγαζε στὴ σπηλιά του, παίρ-
νει ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύ-
θυνσι...

Ὁ Γκαοῦρ στέλνει ξωπίσω
τοῦ τὸν Ποκοπίκο:

— Πήγαινε, τοῦ λέει, νὰ πα-
ρακολουθήσῃς τὸν Ταρζάν.
Πρόσεξε μόνο μὴ σὲ καταλά-
βῃ!

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος
νᾶνος πετιέται πρόθυμα ὀρθὸς
καὶ ρωτᾷε σοθαρὰ, σφίγγον-
τας τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμέ-
νης χατζάρας του:

— Μόνο νὰ τὸν παρακολου-
θῇσω; "Ἡ καὶ νὰ τὸν σφάξω
συνάμα;

— Πήγαινε λοιπόν, τοῦ φω-
νάζει σιγὰ ὁ Γκαοῦρ, ἔτοιμος
νὰ θυμώσῃ.

Ὁ Ποκοπίκο ξεκινάει σθέλ-
τος καὶ παίρνει τὸ κατόπι τὸν
"Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κα-
θὼς προχωρεῖ μουρμουρίζει:

— "Ἄν μποροῦσα θά ἔπνιγα
τὸν Ταρζάν σὲ μιὰ κουταλιά

νερό!... Μά ποῦ νά θρῶ τόσο μεγάλο... κουτάλι!

“Ας ἀφήσουμε ὁμῶς τὸ νᾶνο νά λήη ἀστεία στὸν... ἑαυτὸ του κι’ ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Γκαοῦρ.

Καὶ νά: Μόνος τώρα ὁ μελαψὸς γίγαντας προχωρεῖ μὲ θιάσι καὶ μπαίνει στὸ παλάτι τοῦ Ρεθιθάν.

Ἡ καρδιά του, γιὰ πρώτη φορά, χτυπάει τόσο γρήγορα καὶ δυνατά.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζεμπιλέ; ρωτάει ἄγρια τὸ φύλαρχο.

Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— “Ἐφυγε, Γκαοῦρ!..” Ἐφυγε κρυφά ἀπ’ τὸ παλάτι μου καὶ πήγε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Πῶς ξέρεις πῶς πήγε ἐκεῖ;

— “Ἦρθε ἐδῶ ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν καὶ μοῦ τὸ εἶπε. Αὐριο, πρωῒ-πρωῒ, θά πᾶμε νά τὴν πάρουμε!

Καὶ προσθέτει χαμογελῶντας εἰρωνικά:

— “Ἀλλά γιατί μὲ ρωτᾷς γιὰ τὴ Ζεμπιλέ; Μήπως θέλεις νά τῆς πῶ τίποτα;

— “Ὀχι, μουρμουρίζει μὲ κατεβασμένα μάτια ὁ Γκαοῦρ. Καὶ προχωρῶντας ἀργὰ θγαίνει ἀπ’ τὸ παλάτι. “Ὑστερα, τὸ θάζει στὰ πόδια ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Θέλει νά φτάσῃ πρῶτος αὐτὸς στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν καὶ νά λευτερώσῃ τὴν ὁμορφὴ σκλάβαν...

Καὶ δὲν ἄργεῖ νά φτάσῃ ἐκεῖ....

Ἡ ἄμοιρη Ζεμπιλέ θρίσκειται μέσα στὴ σπηλιά δεμένη χειροπόδαρα.

Ἦ Γκαοῦρ τὴ λύνει ἀμέσως, τὴ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεκινάει, θιαστικὸς πάλι, γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό.
... ..

Τέλος, ὅταν τὴ φέρνῃ στὴν ψηλὴ σπηλιά του, τὴν ξαπλώνει σὲ μαλακὰ ξερά χορτάρια. Τῆς δίνει νά πιῇ καθάριο δροσερὸ νεράκι καὶ νά φάῃ γλυκοὺς καρπούς.

Κι’ ὅταν ἡ πανώρια σκλάβαν συνέρχεται, γονατισμένος καθὼς θρίσκειται κοντὰ τῆς, τῆς ἐξομολογίεται κοκκινίζοντας σὰν παπαρούνα:

— “Ὅταν κλείνω τὰ μάτια μου, σὲ βλέπω μπροστά μου! Δὲν μπορῶ νά φάω! Δὲν μπορῶ νά κοιμηθῶ!... Ἡ καρδιά μου χτυπάει γρήγορα καὶ δυνατά! Μήπως ξέρεις τί ἀρρώστεια εἶν’ αὕτη;

Ἡ ὁμορφὴ Ζεμπιλέ χαμογελάει εὐτυχισμένη:

— Ξέρω, Γκαοῦρ... Εἶναι ἡ ἀρρώστεια τῆς Ἀγάπης!

C ΜΑΓΟΣ ΓΑΡ—ΓΑΡ!

Καὶ τώρα ἄς παρακολουθήσουμε τὸν Ταρζάν, ὅπως τὸν παρακολούθησε καὶ ὁ Ποκοπῖκο ἀπ’ τὴ στιγμή πού ἔφυγε ἀπ’ τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Ρεθιθάν.

Καὶ νάτος: Προχωρεῖ ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν «θλακεία» πού ἔκανε. “Ἐχει μετανοιώσει πού πήγε καὶ εἶπε στὸ φύλαρχο πῶς ἡ πανώρια σκλάβαν Ζεμπιλέ θρίσκειται στὴ σπηλιά του.

Ξαφνικά — ὅπως εἶδαμε —

κοντοστέκεται αναποφάσιτος γιατί θυμήθηκε τὸν τερατόμορφο μάγο Γάρ-Γάρ! Ὁ παρ᾽ένος αὐτὸς ἀνθρωπος ζεῖ σὲ μιὰ μακρινὴ σπηλιά κοντὰ στίς ἄγριες φυλές τῶν ἀνθρωποφάγων!

Ἔτσι, παίρνοντας ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύθυνσι τραβάει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Γιατὶ μονάχα αὐτὸς ξέρει τὸ μαγικὸ φίλτρο ποῦ θὰ τὸν σώσῃ. Εἶναι τὸ «φίλτρο τῆς Ἀγάπης», ὅπως τὸ λένε. Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας τὸ δώσῃ σὲ μιὰ γυναῖκα, ἐκείνη νοιώθει ἀμέσως γι' αὐτὸν τρελλὴ ἀγάπη! Ἀκόμα κι' ἂν τὸν μισῇ!

Αὐτὸν λοιπὸν τὸ μάγο Γάρ-Γάρ πηγαίνει τώρα νὰ συναντήσῃ. Μὲ τὸ φίλτρο του θὰ κάνη τὴν ὁμορφὴ σκλάβα Ζεμπιλὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ! Ὑστερα θὰ τὴν πάρῃ καὶ θ' ἀνέβουν στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Θὰ σκοτώσῃ τὸν ἀνάνδρο Γκαοῦρ καὶ θὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ σπηλιά του. Ἐκεῖ θὰ εἶναι πιὸ ἀσφαλισμένοι. Γιατὶ τὸ βουνὸ εἶναι ἀπρόσιτο σὲ θεριὰ κι' ἀνθρώπους!..

Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ βιαστικὸς κι' ἀκούραστος στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Θέλει νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ Μάγο, νὰ πάρῃ τὸ φίλτρο καὶ νὰ προλάβῃ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του, πρὶν ξημερώσῃ. Πρὶν νὰ φτάσῃ ὁ φύλαρχος Ρεθιδᾶν μὲ τοὺς μαύρους του γιὰ νὰ πάρουν τὴ δεμένη σκλάβαν...

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοτικό, μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι καταφέρνει νὰ τὸν

παρακολουθῇ ἀθέατος. Κρατᾷ κι' ἀνασηκωμένη τὴ χατζάρα του γιὰ νὰ μὴ σέρνεται κάτω καὶ κἀνὴ θόρυβο...

Ξαφνικὰ ὁμως ἕνα μικροσκοπικὸ κουνουπάκι τρυπώνει στὰ ρουθούνια του. Καὶ φτερουγίζοντας μέσα σ' αὐτὰ τὸν γαργαλάει ἀφόρητα. Κι' ὁ νᾶνος τῶν νάνων ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του καί...

— Ἀααψψάαα!...

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει. Σταματᾷ, γυρίζει πίσω, ψάχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ τὸν θρῖσκει.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ; ρωτᾷ ἀγρία.

Ὁ «Κυνηγὸς ἀγρίων Κονί-κλων» δὲν τὰ χάνει.

— Μεγαλειότατε, τοῦ λέει. Μὲ εἶχε συλλήψῃ ὁ Γκαουρομαντράχαλος!... Καὶ μὲ φοβέριζε πῶς θὰ μὲ πατήσῃ σὰν κατσαρίδα, ἂν δὲν ἔρθω νὰ σὲ σφάξω!...

Καὶ γιατί δὲν ἐρχόταν νὰ μὲ σκοτώσῃ ἐκεῖνος; ρωτᾷει εἰρωνικὰ ὁ λευκὸς γίγαντας.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνεται. Μπορεῖ νὰ εἶχε δουλειά, ὁ ἀνθρώπος!

Ὁ Ταρζάν ἀγριεύει:

— Πέσ' μου, τὸν διατάζει. Γιατὶ ἔστειλε ἐσένα, καὶ δὲν ἦρθε αὐτὸς νὰ μὲ δολοφονήσῃ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» μουρμουρίζει:

— Γιὰ δύο λόγους, κύρ Μεγαλειότατε: Ἀφ' ἑνὸς γιατί... φοβότανε καὶ ἄφε δύο γιατί ἐγὼ τυγχάνω καλύτερος σφάχτης! Διπλωματοῦχος καὶ μὲ ἄριστα!

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιο σο-

**‘Ο Γκαούρ σηκώνει από κάτω μιὰ μικρή πέτρα και τὴν πε-
τάει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.**

βαρό τόνο:

— Τὸ λοιπόν, κύρ Ταρζανά-
κο μου, ἐγὼ δὲν δεχόμουνα νὰ
σὲ σφάξω κι’ αὐτὸς μὲ τάρα-
ξε στὴν καρπαζιά. Σπίθες πε-
τοῦσε ὁ σθέρκος μου σὰ νὰ
τοῦ κάνανε.... ὀξυγονοκόλλη-
σι!

— Καὶ γιατί δὲν ἤθελες νὰ
μὲ σφάξης; ρωτᾷ χαμογε-
λῶντας ὁ Ταρζάν.

— Γιὰ δυὸ λόγους τοῦ ἀπο-
κρίνεται πάλι ὁ Ποκοπικό :
Ἐφ’ ἐνὸς ἐπειδὴ σὲ ἀγασπῶ
καὶ ἀφ’ ἑτέρου γιὰ νὰ μὴ... λε-
ρώσω τὴ χατζάρα μου!...

Καὶ συνεχίζει τὰ φοβερά ψέ-
ματά του:

— Ἀπόψε ὅμως ὁ Γκαούρα-
κας κοφομεσασμένος ἀπ’ τὸ
ξύλο ποῦ μοῦδωσε, σωριάστη-

κε στὰ στρωσιδία του γιὰ νὰ
ψοφολογήσῃ. «Εἶσαι κι’ ἐγὼ
θρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκά-
σω ἀπ’ τὴ σπηλιά του καὶ τρέ-
χοντας ἔφτασα τυχαῖα ἐδῶ!
«Ἄχ, ποῦ νᾶναι τώρα ὁ Μεγα-
λειότατος νὰ μὲ σώσῃ!» ἔλε-
γα ἀπὸ μέσα μου. Κι’ ἐπει-
δὴς, τὸ λοιπόν, σὲ θυμήθηκα,
γίνηκε τὸ ἀνάποδο...

— Ποιὸ ἀνάποδο;

— Νά: Ἀντὶς νὰ φτερνισθῇς
ἐσύ; φτερνίστηκα ἐγὼ! Μὲ ἀν-
τιλήθεσαι;

Ὁ Ἑγγλέζος γίγαντας Ταρ-
ζάν πιστεύει στὰ λόγια τοῦ
νάνου:

— Μπράβο, Ποκοπικό, τοῦ
λέει. Εἶσαι ἓνα τίμιο καὶ γεν-
ναῖο παλικάρι. Εἶμαι εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ σένα!

— Αυτό σούλειπε νά μήν εἴ-
σαι, τ' ἀποκρίνεται ὁ «Προστά-
της τῶν κουτῶν καί ἀδυνά-
των». «Ὁχι, μονάχα εὐχαριστη-
μένος πρέπει νά εἶσαι, μά καί
ὑποχρεωμένος μέχρι τά μπου-
νια!

— Γιά ποιό λόγο; ἀπορεῖ ὁ
Ταρζάν.

— Γιά τή ζωή σου, ντέ... Κά-
νεις πῶς δέν αταλαβαίνεις;

— Ποιά ζωή μου;

— Ξεχνᾷς τὸ λοιπόν, πῶς
σοῦσῶσα τή ζωή τῇ ρημάδα;

— Πότε;

— Τώρα πού ἀνταμώσαμε...

— Πῶς;

— Ὁ Ποκοπίκο χάνει τὴν ὑ-
πομονή του:

— Μὰ τόσο «θλύτο» εἶσαι
κύρ Μεγαλειότατε; Δέν μοῦ

λές, σέ περικαλῶ: ὁ Γκαοῦρ
δέν μ' ἔβαλε νά σέ σφάξω; Τὸ
λοιπόν ἂν σ' ἔσφαξα, δέν θά
ἦσουνά τώρα σφαγμένος; 'Ε-
γὼ ὅμως δέν σ' ἔσφαξα καί εἴ-
σαι ζωντανός. 'Αρα σοῦ... ἔ-
σωσα τή ζωή!... Τόσο δύσκο-
λο εἶναι πιά νά τὸ καταλάβῃς;

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

— Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
χαμογελάει:

— "Ελα μαζί μου, Ποκοπί-
κο, τοῦ λέει. "Αν εἶσαι καλὸς
θά σέ κρατήσω στὴ σπηλιὰ
μου... Μπορεῖ νά σέ παντρεύω
καί με τή... Βάτ!

— Ὁ τετραπέρατος νᾶνος τὸν
πληρώνει μετ' ὁ ἴδιο νόμισμα:

— Μὲ τὴ μαϊμού θά με παν-

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ξεκινεῦν τραβῶντας τοὺς δυὸ γίγαντες
γιά τὴ σπηλιὰ τοῦς.

τρέψης; Μακάρι! Νά σέ κάνω
καί.. πεθερό!....

Κι' οἱ δυο μαζί ξεκινᾶνε
γελώντας.

Στὸ δρόμο ὁ Ταρζάν — ἀ-
πὸ ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ σὲ κά-
ποιον — κάθεται καὶ τὰ λέει
ὅλα στὸν Ποκοπίκο: Πῶς ἡ
Ζεμπιλὲ θρίσκειται δεμένη στὴ
σπηλιά του... Πῶς τοῦ εἶπε
πῶς ἀγαπάει τὸν Γκαοῦρ...
Πῶς πηγαίνουν τώρα στὸ μά-
γο Γάρ-Γάρ... Πῶς θὰ πάρῃ
ἀπ' αὐτὸν τὸ φίλτρο τῆς 'Α-
γάπης... Πῶς θὰ τὸ δώσῃ κρυ-
φά νὰ τὸ πιῇ ἡ πανώρια σκλά-
θα... Πῶς μὲ αὐτὸ θὰ τὴν κά-
νῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ λοιπὰ
καὶ λοιπά...

Ὁ μαῦρος νᾶνος τὸν ἀκούει
καὶ συλλογιέται:

— Μωρὲ ἂν δὲν σὲ θάλω
ἐγὼ ἐσένα νὰ τσακωθῇς μὲ
τὸν Γκαοῦρ, νὰ μὴ ὅσῳ νὰ
κοντῇνῳ ἄλλοι!... Κι' ὅταν ὁ
καίπετάν Μαντράχαλος σοῦ
φάῃ τὰ μουστάκια, τότε ποι-
ὸς στὴ χάρι μου: 'Εγώ, ὁ φο-
θερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπί-
κο, ὁ κυνηγὸς ἀγρίων κονί-
κλων, ὁ γόης φιδιῶν καὶ κο-
ριτσιῶν, ὁ προστάτης κουτῶν
καὶ ἀδυνάτων καὶ ὁ ἄντρα-
κλας ὁ δυσθεόρατος, θὰ γίνω
ὑπασπιστὴς τοῦ καινούριου
ἄρχοντα τῆς Ζουγκλὸς: Τοῦ
Γκαοῦρακα τοῦ Πρώτου! 'Ο-
λέ!

Τέλος φτάνουν στὴ σπηλιά
τοῦ Μάγου Γάρ-Γάρ καὶ μπαί-
νουν μέσα. Εἶναι ἕνας τερα-
τόμορφος μαῦρος γέροντας,
θρωμερός, ἀποκρουστικός καὶ
σκελετωμένος!

— Ὁ Ταρζάν τοῦ ἐξηγεῖ για-

τί ἦρθε. Κι' ἐκεῖνος τοῦ δίνει
ἕνα μικρὸ πρωτόγονο θαζάκι
μὲ κόκκινο ὑγρό. Εἶναι αἷμα
ἀπ' τὴν καρδιά μιᾶς ἐρωτευμέ-
νης νεράιδας. Εἶναι τὸ παντο-
δύναμο κι' ἀτίμητο φίλτρο τῆς
'Αγάπης.

Ὁ τερατόμορφος Γάρ-Γάρ
μουρμουρίζει:

— Θὰ ρίξῃς λίγες σταγόνες
ἀπ' αὐτὸ στὸ νερὸ τῆς Ζεμπι-
λέ. Κι' ἀμέσως θὰ νοιώσῃ δυ-
νατὴ καὶ μεγάλη ἀγάπη γιὰ
σένα!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
σκύβει καὶ φιλάει μ' εὐγνωμο-
σύνη τὸ θρωμερὸ χέρι τοῦ Μά-
γου καὶ βγαίνει ἀπ' τὴ σπη-
λιά. Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀποχαι-
ρεταί ἀγέρωχα:

— Γεῖά σου, γερο-Γαργάρα!

Κι' οἱ δυο μαζί παίρνουν τὸ
δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Ἀλλὰ τὰ παρακάτω τὰ εἴ-
δαμε καὶ τὰ ξέρουμε: "Ἐνα
λιοντάρι χύνεται πάνω τους...
Ὁ Ποκοπίκο σκαρφαλώνει σὲ
κάποιο δέντρο... Ὁ Ταρζάν
παλεύει μὲ τὸ θηρίο... Μὰ σὲ
λίγο φτάνει κι' ἕνας πάνθη-
ρας. Ὁ λευκὸς γίγαντας πε-
τάει τὸ θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο
στὸ νᾶνο. Κι' ἐκεῖνος τὸ ἀρπά-
ζει στὸν ἄέρα... "Υστερα, πα-
ρουσιάζεται κι' ἕνα μουλοῦκι
ἀπὸ ἀγριοὺς καὶ πεινασμένους
ἀνθρωποφάνους.

"Ἐτσι φτάνουμε πάλι στὸ
σημεῖο ποῦ οἱ Καννίβαλοι θά-
ζουν τὸ πῆλινο καζάνι τους
στὴ φωτιά καὶ ρίχνουν μέσα
τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Μὰ ὁ λευκὸς γίγαντας πέ-
φτοντας ἀπότομα στὸ κρῦο νε-
ρὸ τοῦ καζανιοῦ συνέρχεται,

Κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες νά πηδήση έξω, μά δέν τά καταφέρνει. Ούτε πολλές δυνάμεις του έχουν απομείνει, ούτε κι' οί πεινασμένοι άνθρωποφάγοι τόν αφήνουν νά εγῆ άπ' τὸ καζάνι τους. Τὸν χτυποῦν στὸ κεφάλι με τὰ κοντάρια καί τὸν ξαναρρίχνουν μέσα...

"Ετσι, ὁ ἄμοιρος Ταρζάν τὸ παίρνει άπόφασι πὼς θά βρῇ σὴ ζωτανός. Κι' άπ' τοὺς Κανιθαλους ἄλλοι ξερογλείφονται περιμένοντας νά γίνη τὸ «ἔραστό» τους κι' ἄλλοι χορεύουν κι' ἀλαλάζουν γύρω άπ' τὸ καζάνι.

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς κυττάζει άπελπισμένοις. Δὲν ἔχει πιά καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Ἡ μαύρη μοῖρα του θέλησε νά θῇ αὐτὸ τὸ τραγικὸ τέλος!...

Οί στιγμές εἶναι άφάνταστα δραματικές. Πάνω σὲ δέντρο ὁ Ποκοπικό συγκινεῖται. Καί ξεσπώντας σὲ πονεμένους λυγμούς, φωνάζει στὸν Ταρζάν:

— "Α... ἀντίο, Με... μεγαλειότατε! "Εγὼ θά παγαίνω τώρα... Δὲν ἀντέχω νά σέ γλέπω νά θράζεις γιατί τρέχουνε τὰ σάλια μου άπό τὴν πείνα!...

Καί προσθέτει στὸν ἴδιο τόνο:

— "Αμα δῆς πὼς «παίρνεις θράσι», νά τοὺς πῆς νά σέ... ξαφρίσουνε... Καί κράτα ψυχραιμία! Πρόσεξε άπ' τὴν τρομάρα σου μὴν πάθεις τίποτα στὸ καζάνι καί τοὺς... χαλάσης τὴ σούπα!

Τὰ τραγοῦδια κι' οί ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀνθρωποφάγων σκεπάζουν τὰ λόγια τοῦ νάνου. Κι' οὔτε ἐκεῖνοι, οὔτε ὁ Ταρζάν τὸν ἀκοῦνε...

"Ετσι, δακρυσμένος ὁ Ποκοπικό, πηδώντας άπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' άπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ξεμακραίνει ἀρκετὰ άπ' ἐκεῖ. Ὑστερα κατεβαίνει στὸ ἔδαφος καί παίρνει τὸ θρόνο γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Καί γιὰ νά περάσῃ ἡ ὥρα του σκαρώνει ἕνα στιχάκι καί τὸ σιγανοτραγουδάει φάλτσα:

*«Τελέσων, Ταρζάνό μου,
τὰ μου 'πες καί τὰ σου 'πα!
'Εγὼ θὰ πάω στὴ Μπιζελέ
κι' εὐὸ θὰ γίνης... σούπα!»*

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΟΤΗΡΙ

Τέλος ὁ νᾶνος φτάνει κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχонта τῆς Ζούγκλας. Μά ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια!... Ἡ πανώρια σκλάβοι πού ἔπρεπε νά βρίσκονται ἐκεῖ, δεμένη χειροπόδαρα, ἔχει γίνει ἄφαντη!

Ο Ποκοπικό ὁμως βλέπει ἔξω άπ' τὴ σπηλιά τ' ἀχνάρια άπὸ μεγάλες γυνεὲς πατούσες. Καί καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς τὴ Ζεμπιλὲ ὁ Γκαοῦρ ἤρθε καί τὴν ἄρπαξε!

— Βρὲ τὸν Μαντράχαλο! μουρμουρίζει. Μοῦγινε καί κλεφτομπιζελάς!... Ὅμως θά τρέξω ἀμέσως στὴ θρακοσπηλιά του. Ἐκεῖ θά τὴ θρῶ καί...
.....

Καί δὲν εἶχε ἄδικο. Μόλις φτάνει στὴν κορφὴ τοῦ θεόρα-

του πέτρινου θουνοῦ ἀντικρύζει τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν πανώρια Ζεμπιλέ. Κάθοντ' ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά ὃ ἕνας κοντά στὸν ἄλλον.

— Νὰ σᾶς χαρῶ, πιτσουνάκια μου! τοὺς φωνάζει γελῶντας. Σὰν τὸ ἀντρόγυνο τῆς ἀγίας Παρασκευῆς μοῦ εἰσαστε! Χά, χά, χά!

— Λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας. Ὁ Ταρζάν τι γίνεται;

— Βραστός, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Τί βραστός; κάνει ὁ Γκαοῦρ ἀπορῶντας.

— Σοῦπα αὐγολέμονο! τοῦ ἐπεξηγεῖ ὁ νᾶνος.

Καὶ κάθεται καὶ τοῦ λέει ὅλα ὅσα εἶχαν συμῆθι. Μόνο γιὰ τὸ πῆλιν θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης δὲν τοῦ λέει τίποτα...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας γίγαντας πετιέται ὀρθός:

— Ὁ Ταρζάν ἔπρεπε στὰ χέρια ἀνθρωποφάγων, λέει στὴ Ζεμπιλέ. Πρέπει νὰ προλάβω νὰ τὸν σώσω!

— Θὰ προλάβης, τὸν καθησυχάζει ὁ Ποκοπικό. Ἔτσι χοντρόπετσος πού εἶναι θὰ κάνει μέρη νὰ θράσῃ!...

— Ὁχι, καλέ μου Γκαοῦρ, τοῦ λέει τώρα ἡ ὁμορφὴ σκλάβα. Δὲν πρέπει νὰ πᾶς νὰ τὸν σώσης! Ξέχασες λοιπὸν ὅσα σοῦ εἶπα; Ξέχασες πῶς μοῦ φέρθηκε; Ἀφοῦ ἤξερε πῶς ἀγαπῶ ἐσένα κι' ὅμως ζητοῦσε νὰ μὲ κάνει σκλάβο του... Ἐναν τέτοιο κακοῦργο θέλεις νὰ σώσης;

Ὁ νᾶνος τὴν ἀγριοκυττά-

ζει:

— Ἐσὺ νὰ μιλάς κάθε Σάββατο, τῆς λέει. Ἄσε τὸν ἀνθρώπο νὰ κάνει δουλειά του! Ὡχ, ἀδερφέ!...

Ὁ Γκαοῦρ προσπαθεῖ νὰ διακαιοποιηθῇ:

— Πρέπει νὰ τὸν σώσω, Ζεμπιλέ... Ἀφοῦ κινδυνεύει τώρα!... Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας κακοῦργος ἀν τὸν ἀφήσω στὰ ἔδοντια τῶν ἀνθρωποφάγων!... Ἀνθρώπος εἶναι κι' αὐτός... Ἐπρεσε σ' ἕνα σφάλμα... Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ χαθῇ;

— Αὐτὸ λέω κι' ἐλόγου μου, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Πάγαινε νὰ τὸν σώσης τώρα πού κινδυνεύει. Καὶ αὔριο — μεθαύριο, πού δὲν θὰ κινδυνεύη, τὸν... ξεμπερδεύουμε!

Ὁ γιγαντοσώμος Ἑλληνας μὲ τὴ μεγάλη καρδιά ἀφήνει τὸν Ποκοπικό νὰ φυλάτῃ τὴ Ζεμπιλέ καὶ κατεβαίνοντας τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ θουνοῦ του τρέχει νὰ σώσῃ τὸν Ταρζάν. Ὁ νᾶνος τοῦ ἔχει δώσει νὰ καταλάβῃ σὲ πιὸ ἀκριβῶς μέρος βρίσκεται.

Ἔτσι μένει τώρα μόνος ὁ Ποκοπικό μὲ τὴν πανώρια σκλάβο. Ὅμως ἡ ὁμορφιά τῆς τὸν ζαλίζει, τὸν ασατίζει, τὸν κάνει νὰ πάθῃ τράκ...

— Δεσποινὶς Μπιζελέ, τῆς λέει. Ξέρετε ποῖος τυγχάνω τοῦ λόγου μου;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται. Πρῶτὴ φορὰ σὲ βλέπω.

— Καὶ δὲν μιλάς, χριστιανή μου!... Τότε πρέπει νὰ σοῦ συστηθῶ...

Καὶ ασατισμένος καθὼς εἶναι, μπερδεύει τὰ λόγια του:

Ἡ πανώρια Ζεμπιλὲ γονατίζει μπροστὰ στὸ νάνο καὶ φέρνει τὸ χέρι στὴν καρδιά της.

— Εἶμαι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρίων κοριταίων... Γόης φιδιών καὶ κουνελιών καὶ κουτὸς τῶν προστατῶν καὶ ἀδυνάτων. Ὁλέ!

Ἡ Ζεμπιλὲ ἐνθουσιάζεται:

— Εἶσαι πολὺ χαριτωμένος, τοῦ λέει. Ἄμα πεθάνης θὰ σὲ ξεράνω στὸν ἥλιο καὶ θὰ σὲ κρεμάσω στὴ σπηλιά. Γιὰ νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ γελάω!...

Ὁ νάνος τὴ διορθώνει:

— Καὶ δὲν μὲ παστῶνεις καλύτερα μὲ ἀλάτι; Νὰ γίνω καὶ πιὸ νόστιμος!...

Ἡ ὁμορφὴ σκλάβθα γελάει κι' ὁ Ποκοπικό φέρνει μὲ τρόπο τὴν κουθέντα στὸ «ψητό»:

— Περὶεργο μοῦ φαίνεται, μαμζέλ Μπιζέλω!...

— Τί;

— Πῶς ἀγάπησες αὐτὸ τὸ ἀνεθρωπάκι τὸν Γκαοῦρ! Ἐμένα ἔπρεπε ν' ἀγαπήσης. Ποῦ εἶμαι καὶ ἄντρακλας δυσθεόρατος!...

Καὶ συνεχίζει νὰ λήη τις ἀτέλειωτες σαχλαμάρες τοῦ ποὺ κάνουν τὴ σκλάβθα νὰ διασκεδάξῃ ἀφάνταστα!

— Ξεράθηκε τὸ λαρύγκι μου ἀπ' τὰ πολλὰ γέλια! τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ζεμπιλὲ. Διψῶ Ποκοπικό!

— Μὴ στεναχωριέσαι, κούκλα μου, τῆς ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Τρέχω ἀμέσως στὴν πηγὴ...

Κι' ἀρπάζοντας ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ μιὰ ἄδεια καρύδα, ἀρχίζει νὰ κατεθαίνει

τά θράχια...

Σε λίγο ξαναγουρίζει κοντά στην όμορφη σκιά με την καρύδα ξεχειλισμένη. Τα μάτια του λάμπουν παράξενα.

— Πιέ, τής λέει. Σου έφερα καθαρό και δροσερό νεράκι! Κάτι θατραχάκια που έχει μέσα, να τὰ φτύνης.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

"Ας αφήσουμε τώρα τη Ζεμπιλέ να πίνη το νερό που της έφερε ο Ποκοπίκο, κι' άς παρακολουθήσουμε τον Γκαούρ που κατέβηκε τὰ θράχια τρέχοντας να σώση τον "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Και νάτος: Φτάνει άπαρατήρητος στο μέρος που γίνεται το κακό. Βλέπει τον Ταρζάν να περνάει τραγικές στιγμές. Νά χοροπηδάη σαν τρελλός μέσα στο ζεματιστό νερό του πήλινου καζανιού. Ένω οι πεινασμένοι άνθρωποφάγοι χορεύουν και αλαλάζουν γύρω του.

Ο μελαψός γίγαντας κρυφοκυτάζει για λίγες στιγμές αναποφάσιτος. Δεν ξέρει τι να κάνει... Για να σώση τον Ταρζάν πρέπει να παρουσιασθή μπροστά του. Μά τότε ο "Αρχοντας της Ζούγκλας θα τον ιδή. Κι' αυτό δεν θέλει να γίνει...

Ξαφνικά όμως μια ιδέα φωτίζει τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του. Και κρυμμένος καθώς είναι, διαλέγει από κάτω μια μικρή στογγυλή πέτρα. Σημαδεύει τον Ταρζάν και την πετάει με δύναμη...

Ο Γκαούρ ξέρει να ρίχνη την πέτρα εκεί ακριβώς που θέλει. Έτσι και τώρα χτυπάει τον Ταρζάν στο κεφάλι. Κι' ο λευκός γίγαντας βουλιάζει άναίσθητος μέσα στο ζεματιστό νερό του καζανιού.

Ταυτόχρονα σχεδόν ο "Ελληνας θγαίνει σαν σίφουνας άπό την κρυψώνα του και με μια τρομακτική κλωτσιά σπάζει και κάνει κομμάτια το χοντρό πήλινο καζάνι!... Το ζεματιστό νερό χύνεται, φυσικά, κι' ο άναίσθητος Ταρζάν γλυτώνει άπ' αυτό, αλλά το κορμί του πέφτει πάνω στ' άναμμένα ξύλα!

Μά ο Γκαούρ δεν χάνει στιγμή. Χύνεται άμέσως στη φωτιά και τραβάει άπ' τις φλόγες της τον "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Κι' όλ' αυτά δεν κρατάνε παρά λίγες μονάχα στιγμές. Στο διάστημα αυτό οι άνθρωποφάγοι έχουν μείνει άκίνητοι σά να τους χτύπησαν κεραυνοί στα κεφάλια!

Γρήγορα όμως συνέρχονται και σηκώνοντας τὰ φονικά κοντάρια τους κάνουν να έπιτεθούν. Μά ο μελαψός γίγαντας, στο μεταξύ, έχει άρπάξει άπ' τη φωτιά ένα χοντρό άναμμένο κούτσουρο. Και κάνοντάς το ρόπαλο, όρμάει με άφάνταστη τόλμη κι' άρχίζει να χτυπά με αυτό τους Καννίβαλους.

Οί μισοί άπ' αυτούς σωριάζονται κάτω σφαδάζοντας κι' οί άλλοι μισοί, ούρλιάζοντας άπό τρόμο και φρίκη, τó θάζουν στα πόδια να σωθούν άπ'

τά χέρια τοῦ «Μαύρου Δαίμονα τῆς Ζούγκλας» ὅπως λένε τὸν Γκαούρ...

Μόνο κάποιος ἀπ' αὐτοὺς προφταίνει νὰ πετάξῃ τὸ κοντάρι του. Κι' αὐτό, σχίζοντας τὸν ἀέρα, πάει καὶ καρφώνεται στὸ στήθος τοῦ "Ἑλληνα γίγαντα...

Ὁ ἀτρόμητος Γκαούρ σωριάζεται ἀμέσως κάτω σπαρταζώντας καὶ θογγώντας ἀπ' τοὺς πόνους.

Ὁ καννίβαλος πού εἶχε πετάξῃ τὸ κοντάρι ξεθαρρεύει τώρα. Σταματάει, φωνάζει καὶ τοὺς ἄλλους πού τρέχουν, κι' ὅλοι μαζί ξαναγυρίζουν πίσω καὶ περικυκλώνουν τὸν τραυματισμένο «Μαῦρο Δαίμονα».

Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς σηκώνουν τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἔχει χάσει τίς αἰσθήσεις του. Μόνο πονάει φοβερά. Μουγγρίζει σὰν πληγωμένο θηρίο, τρίζει ἀπαίσια τὰ δόντια του, μὰ εἶναι ἀνίκανος πιά ν' ἀντισταθῇ.

"Ἔτσι οἱ ἀνθρωποφάγοι ξεκινοῦν τώρα γιὰ τὸ γωριὸ τῆς φυλῆς τους κουβαλώντας καὶ τοὺς δυὸ γίγαντες.

Μὰ στὸ δρόμο ἔχουν ἓνα κακὸ συναπάντημα. Εἶναι ἓνα μπουλούκι ἀπὸ Καννίβαλους ἄλλης φυλῆς. Καὶ πού μόλις βλέπουν τοὺς δυὸ λαχταροστοὺς «μεζέδες» πού κρατᾶνε οἱ ἄλλοι, γύνονται νὰ τοὺς ἀρπάξουν ἀπ' τὰ χέρια τους.

Οἱ πρῶτοι ἀνθρωποφάγοι παρορτᾶνε ἀμέσως κάτω τὰ δυὸ θύματα κι' ἀρχίζουν νὰ χτυ-

πιῶνται μὲ τοὺς ἐπιδρομεῖς. Τρομερὴ μάχη καὶ μακελειὸ ἀρχίζει.

"Ἔτσι, ἀρκετὴ ὥρα περνάει κι' ἔχει πιά νυχτώσει.

Ὁ ἀλληλοσπαρταζόμενος δῆμος τῶν Καννίβαλων δὲν λέει νὰ σταματήσει...

Ὁ Γκαούρ ὅσο πάει καὶ πονάει λιγώτερο. Ἀπ' τὴν πληγὴ του ἔπαψε νὰ τρέχῃ αἷμα...

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σύγχυσι, καταφέρει κατὰ ἀπίστευτο : Σηκώνει στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν καὶ φεύγει.

Προχωρεῖ ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα. ἐνῶ πίσω του ἀκούει τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἀνθρωποφάγων στὸ μακελειὸ πού συνεχίζεται.

Πολὺ λίγες δυνάμεις νοιώθει στὸ λαβωμένο κορμὶ του. Κι' ὅμως μὲ τίς λίγες αὐτὲς καταφέρει νὰ φέρῃ τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν στὴ σπηλιά του. Τὸν ξαπλώνει στὰ χορταρένια στρωσιδία του, τὸν κυττάζει μὲ συμμόνη καὶ ψιθυρίζει :

— «Ἀδελφέ» μου Ταρζάν! Κάθε φορὰ πού κινδυνεύεις, καταλαβαίνω πόσο πολὺ σὲ ἀγαπῶ!... Ἀφοῦ οὔτε τὴ ζωὴ μου λοναριάζω γιὰ νὰ σὲ σώσω!... Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἴμαστε καὶ φίλοι! Ἀχώριστοι σύντροφοι στὴν ἀνοία μοναξιά τῆς Ζούγκλας! Ὅμως ξέρω πῶς ἐσὺ μὲ μισεῖς. Ἄν παρουσιασθῶ μπροστά σου, θὰ τραθήξῃς τὸ μαχαίρι νὰ μὲ σκοτώσῃς!... Καὶ τότε, χωρὶς νὰ θέλω. θὰ χτυπηθῶ μαζί σου!... Αὐτὸ κιῶς δὲν πρέπει νὰ γίνῃ... Τὰ αἱματὰ μας κάποτε ἀ-

νακατώθηκαν. Είμαστε αδέρφια!

Και λέγοντας αυτά, ο μελαψός γίγαντας, θγαίνει απ' τη σπηλιά και παίρνει το δρόμο του γυρισμού για τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. "Έχει κά-νει κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ κατὴ-νον του.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ... ΓΟΗΣ!

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ νύχτα πέρασε. Ἀρχίζει πιά νὰ ξημερώνη...

Στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν — ὅπως εἶχαν συμφωνήσει — φτάνει ὁ φύλαρχος Ρεθιδάν μετὸς ἀνθρώπων του. Ἦρθαν νὰ πάρουν τὴ σκλάβα Ζεμπιλέ. Ὅμως δὲν βρίσκουν ἐκεῖ παρὰ μονάχα τὸν Ταρζάν ἀναίσθητο.

Τὸν συνεχέρνουν γρήγορα, μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν θυμᾶται τίποτα... Ἡ θύμησί του σταματᾷ στὸ πῆλινο καζάνι ποὺ τὸν ἔβραζαν οἱ ἀνθρωποφάγοι. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς θρέθηκε στὴ σπηλιά του. Καὶ συλλογιέται ψιθυριστά:

— Φαίνεται πῶς θὰ κατάφε-ρα νὰ ξεφύγω ἀπ' τοὺς πει-νασμένους Καννίθαλους. Ὑστερα θὰ πῆρα τὸ δρόμο καὶ γύρισα ἐδῶ στὴ σπηλιά μου. Μὰ χαλισμένος καθὼς ἦμουν, δὲν θυμᾶμαι τίποτα!

Καὶ συνεχίζοντας τοὺς συλ-λογισμούς του προσθέτει:

— Φαίνεται ἀκόμα πῶς ὁ Γκαοὺρ θὰ ἄρπαξε ἀπ' τὴ σπη-λιά μου τὴ δεμένη Ζεμπιλέ!...

Ἀμέσως τρίζει ἀπὸ θυμὸ

καὶ μῖσος τὰ δόντια του. Καὶ μουγγρίζει ἄγρια:

— Αὐτὴ τὴ φορά θὰ ἐκδικη-θῶ τὸν «Μαῦρο Δαίμονα»! Θὰ τὸν σκοτώσω!

Καὶ ζητάει βοήθεια ἀπ' τὸ φύλαρχο:

— "Ἐλα κι' ἐσὺ μαζί μου, Ρεθιδάν... Πάρε καὶ τοὺς μαύ-ρους σου! Πάμε ὅλοι μαζί στὸ βουνὸ τοῦ Γκαοὺρ. Θὰ τὸν σκο-τώσω καὶ θὰ λευτερώσω τὴ Ζεμπιλέ.

Ὁ φύλαρχος δέχεται πρό-θυμα. Γιατί ὁ πόθος του εἶναι ν' ἀποκτήσῃ πάλι τὴν πανώ-ρια μελαψὴ σκλάβα.

Κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε γιὰ τὸ ψηλὸ βουνὸ μὲ τὰ τρομα-κτικὰ βράχια... Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ μπροστὰ σφίγγοντας νευρικὰ τὴ λαβὴ τοῦ φονικοῦ μαχαιριοῦ ποὺ κρέμεται στὴ ζώνη του...

.....

Καὶ τώρα ἄς παρακολουθή-σουμε τὸν Γκαοὺρ ποὺ φεύγον-τας ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρ-ζάν ἔφτασε στὸ πέτρινο βουνό.

Πρὶν ὅμως δρασκέλισῃ τὸ ἀ-νοιγμα τῆς σπηλιάς του ἀκούει καὶ θλέπει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάτι ἀπίστευτο! Κάτι κωμι-κοτραγικό: Ἡ πανώρια Ζε-μπιλέ ἔχει γονατίσει μπροστὰ στὸν ἀγέρωχο Ποκοπικό καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ἐξο-μολογιέται τὸν ἔρωτά της:

— Σ' ἀγαπῶ, Ποκοπικό μου! Εἶσαι ὁ πιὸ ὁμορφος καὶ γοη-τευτικὸς ἄντρας ποὺ γνώρισα στὴ ζωὴ μου! Μιὰ μονάχα στιγμή νὰ ζήσω μακριὰ σου,

θά πεθάνω! Θέλω νά παντρευτοῦμε ἀμέσως. Νά μὴ χωρίσουμε ποτέ!....

— Ἀδύνατον, μουμευρίζει ὁ «δυσθεόρατος ἀντρακλας»! "Ἐτσι νόμιες λοιπόν; Αὐτὴ τὴ δουλειά θά κάνω ἐγώ; "Ὅποια μὲ ἀγαπάει νά τὴν παντρεύομαι; "Υστερις ὑπάρχει καὶ κάποιος λόγος πού μὲ συγκρατεῖ; Ἀγαπῶ ἄλλην!

Ἡ ὁμορφὴ σκλάβθα ξεσπάει σὲ λυγμούς;

— Λυπήσουμε, Ποκοτικάκι μου!

— Ἀδύνατον, ἐπαναλαμβάνει. Ἀγαπῶ ἄλλην! Μὴ μὲ πιέξης καὶ παρεκτραπῶ!

— Μὰ τίποτα λοιπόν δὲν σὲ συγκινεῖ;

— Τίποτα. Εἶμαι... σκληρὸς

ἀντρας!

— Τότε ἀφησέ με νά σὲ φιλήσω μόνο!

— Ἀδύνατον. Θά μέ... καταιόσσης!

Ἡ Ζεμπιλὲ τὸν φοβερίζει τῶρα:

— Θά πέσω ἀπ' τὰ θράχια νά σκοτωθῶ!

— Τὴν ὑγεία σου νάχης!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ νᾶνος βλέπει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τὸν Γκαοῦρ καὶ τοῦ λέει σθεαρά:

— Βλέπεις πῶς μοῦ κολλάει, μωρὲ Μαντράχαλε;

Στὸ μεταξύ ἡ πανώρια σκλάβθα ἔχει ἀρπάξει τὸ νᾶνο καὶ προσπαθεῖ νά τὸν φιλήσῃ. Ἐκεῖνος τῆς ξεφεύγει κι' ἀρχίζουν νά κυνηγιῶνται μέσα στῇ

Δακρυσμένες ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας ἀνοίγει τὸ λάκκο πού θά θάψῃ τὴν ὁμορφὴ Ζεμπιλὲ.

σπηλιά.

— "Έεεε! φωνάζει δυνατά ο Γκαούρ και μπαίνει στη σπηλιά ταραχμένος.

— Ζεμπιλέ! τής λέει. Δεν είναι σωστό να κάνης τέτοια άστεϊα στο νάνο!...

— "Όχι! Δεν κάνω άστεϊα, του άποκρίνεται εκείνη. Μονάχα τον Ποκοπικό αγαπώ. Δεν αγαπώ έσένα!

Ο νάνος κουνάει θλιμμένα το κεφάλι του:

— Καλέ, τι κακό είν' αυτό μ' έμένα; Μέλι έχω και κολάωνε έτσι σάν μύγες;!

Ο Γκαούρ δεν πιστεύει στα μάτια και στ' αυτιά του:

— Άγαπās λοιπόν τον Ποκοπικό;

— Ναί!

— Άγαπās αυτό τον άστεϊο νάνο;

— Ναί! Ναί! Ναί!

— Χά, χά, χά! γελάει νευρικά ο μελαψος γίγαντας.

Ο Ποκοπικό θάζει τ' άχέρια του στη μέση και κυττάζει θλοσυρά τον Γκαούρ:

— Τι χαχανίζεις, κύριε Μαντραχαλομαντράχαλε; Δεν σου γεμίζω δηλαδή το μάτι;

Και κάνει να τραθήξη τη σκουριασμένη χατζάρα του. Μά δεν προφταίνει.

Ο γιγαντόσωμος "Έλληνας με το ένα του χέρι άρπάζει τη Ζεμπιλέ και με το άλλο χουφτιάζει τον Ποκοπικό. Ίους κατεθάζει άπ' τ' ά τρομακτικά θράχια του θουνού του και τούς διώχνει:

— Άφού αγαπιόσαστε πηγαίνετε να ζήσετε άλλοι. Άφήστε με ήσυχο!...

"Υστερα, χλωμός και ταραχμένος άπ' την προσβολή που του έγινε, άρχίζει να ξανανεβαίνει τ' άθραχια του θουνού του.

Η Ζεμπιλέ γονατίζει τώρα και άγκαλιάζοντας τον Ποκοπικό, τον φιλάει με λαχτάρα.

— Σιγά, τής κάνει ο νάνος. Θά με ρουφηξης σάν σαλιγκάρι!...

Και κάνει να τής ξεφύγει. Μά εκείνη τον σφίγγει περισσότερο στην άγκαλιά τής...

Ξαφνικά, τ' άμάτια του Ποκοπικό ξεχωρίζουν σέ κάποια άποστασι ενα μπουλούκι άπό μαύρους. Και μπροστά τους έναν γιγαντόσωμο λευκό.

— Παράταμε, χριστιανή μου, λέει στη Ζεμπιλέ. Έρχεται ο Ταρζάν. Άν δεν τ' άθωλω σ' ά πόδια θά με σκοτώση. Κι' άν με σκοτώση, θ' άναγκαστώ να τόν... σφάξω.

— "Όχι, του ψιθυρίζει η πανώρια σκλάβα. Σ' αγαπώ και θά μείνης κοντά μου. Μονάχα ο θάνατος θά μ' άσ χωρίση!

— Άειντε, τ' άλοιπόν: Πέθανε γρήγορα να πάω κι' έγώ στη δουλειά μου! "Ωχ, άδερφέ!

— Κι' έπειδή η Ζεμπιλέ δεν τόν άφήνει, τής έξηγει θιαστικά:

— Άν μάθη ο Μεγαλειότατος πώς μ' αγαπās, κήκη! Θά καταλάβη άμέσως πώς άδειασα στο νερό που ήπιες λίγο άπ' τ' ό φίλτρο τής Άγάπης του μπαρμπα-Γαργάρα!... Άφ' ησέ με, τ' άλοιπόν! Φιρί-φιρί τ' άπς να σέ σφάξω;

Μά η Ζεμπιλέ τόν κρατάει

σφιχτά στην άγκαλιά της και δέν λογαριάζει τίποτα...

Στό μεταξὺ ὁ Ταρζάν, ὁ φύλαρχος Ρεθιθάν και οἱ μαῦροι του, ὅλο και πλησιάζουν.

Ξαφνικά, ἡ πανώρια σκλάβοι θγάζει ἕνα σπαραχτικό ξεφωνητό :

— "Ασας!...

Και σωριάζεται κάτω νεκρή. Ὁ Ποκοπίκο τὴν εἶχε χτυπήσει μὲ τὴ χατζάρα του στὰ στήθεια.

— Λυποῦμαι, μурμουρίζει πένθιμια ὁ νάνος. Μὰ ἔπρεπε ν' ἀναπάψω τὴν ψυχούλα σου ! Ἀλλοιῶς ὁ Μεγαλειότατος θ' ἀνάπαυε τὴ δική μου!...

Καὶ τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ. Μὰ γρήγορα μετανοιώνει, σταματάει, ξαναγυρίζει πίσω και γονατίζοντας μπροστά στο πτώμα τῆς θμορφῆς μελαψῆς κοπέλλας, ἀρχίζει νὰ τὴ μοιρολογάη τραγουδιστὰ και φάλτσα:

*« Διάν, καὶ ποὺ τὸ παθεῖς
γλυκερή μου Μπιζελίτισσα !
Μὲ μιὰ μονάχα χατζαριά
σ' ἔκανα μακ' ἠτίσσια ! »*

Δέν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὸ μοιρολόι του και καταφθάνουν ὁ Ταρζάν κι' οἱ ἄλλοι.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει χαμένα τὴν πανώρια σκλάβοι και ρωτάει:

— Ποιός; Ποιός τὴ σκότωσε;!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει τὴν ἀπάντησι ἔτοιμη:

— Ὁ Γκαούρ, ποιός ἄλλος ; Τὴν εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὴ σπηλιά σου δεμένη και τὴν ἔφερε στὸ θρακοθούνη του. Ὅμως

σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ «Μαντράχαλος» δῖψασε και πῆγε πρὸς νεροῦ του, ἐγὼ τὴν ἔλυσα και τὸ βάλαμε στὰ πόδια. "Ἡθελα νὰ τὴν ξαναφέρω στὴ σπηλιά σου... Μὰ σάν γύρισε και δέν μᾶς θρῆκε ἐκεῖ, κατὰλαβε τὰ πονηρά. Καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς κυνηγάη... Ἐγὼ εἶπα νὰ τὸν σφάξω, μὰ κάνει ζέστη και φοβήθηκα μὴ μοῦ μυρίσῃ. Ἐτοὶ τὸν ἄφησα ἀσφαχτο και μᾶς πρόφτασε. Πιάνει τότες, πού λές, τὴ Ζεμπιλίξ ἀπ' τὸ λαϊμό και τῆς λέει: « Στὸν παλιὸ Ταρζάν θέλεις νὰ μοῦ πᾶς ἔ; ». Ἀμέσως ἀρπάζει τὴ χατζάρα μου και χράπ, τὴν καρφώνει στὰ στήθεια τῆς. Τὸ ὅποιον... Θεὸς σχωρέστηκε και ζωὴ στὰ κατσίκοιουλάρὰ μας. Ὅλὲ!

» Ὑστερὶς εἶδε πού ἐρχόσονται τοῦ λόγου σου, κύρ Μεγαλειότατε, και τὸ βάλε στὰ πόδια σάν... ἄγριος κόνικλος!

Ὁ τετραπέρατος νάνος τὰ λέει ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ ἐξαγριώσῃ τὸν Ταρζάν. Θέλει νὰ τὸν κάνῃ νὰ πάῃ νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Γκαούρ.

Ὅμως ὁ φύλαρχος Ρεθιθάν τοῦ χαλαίει τὰ σχέδια.

— Ἡ σκλάβοι μου Ζεμπιλίξ, μурμουρίζει, δέν ζῇ πιά. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ πᾶμε νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν Γκαούρ;

Και παίρνοντας τοὺς μαῦρους του φεύγει ἀργὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ χαρταρένιο παλάτι του...

Ὁ Ταρζάν κάτι θυμᾶται και ρωτάει τὸν Ποκοπίκο:

— Ποῦ εἶναι τὸ θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο τῆς Ἀγάτης;

— Ἐδῶ στὴν τσέπη μου τᾶ-

χω, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νάνος καὶ τοῦ τὸ δίνει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸ φέρνει στὰ μισάνοιχτα χεῖλια τῆς νεκρῆς κοπέλλας καὶ τὸ ἀδειάζει στὸ στόμα τῆς, ἀναπτενάζοντας:

— Ἀς μὲ ἀγαπήσῃ τοῦλάχιστον στὸν Ἄλλο Κόσμο!

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ σουρουπώνῃ...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Ταρζάν γυρίζει κάτι νὰ πῇ στὸν Ποκοπικό, μὰ δὲν τὸν βλέπει. Ἐχει ἐξαφανιστῇ. Τὸν ἀκούει ὁμως ἀπὸ μακριὰ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Ἐ, μπαρμπα - Μεγαλειότατε!... Ὁ Γκαούραρος σκότωσε τὴ Μπιζέλω σου κι' ἐσὺ περιμένεις νὰ τῆς κάνῃς τὰ «σαράντα»; Ἀνέβα ντέ, ἂν σοῦ βαστάῃ, στὴ σπηλιά του νὰ μαλλώσετε!... Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου τρέμεις νὰ παλέψῃς μαζί του. Σὲ πάει «νά»!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὰ λόγια τοῦ νάνου καὶ νοιώθει μεγάλη προσβολή. Ὅμως δὲν ἀνεβαίνει στὰ θράχια νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Ἕλληνα γίγαντα. Μόνο μουγγρίζει, τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του:

— Κακοῦργε Γκαούρ!... Πάλι ἔθαψες τὰ θρωμερά σου χέρια στὸ αἶμα μιᾶς ἀθώας κι' ἀδύναμης γυναίκας! Ὅμως, δὲν θ' ἀνέβω ἀπόψε νὰ σὲ σπαράξω γιατί νοιώθω πολὺ πονεμένο κι' ἀνήμερο τὸ κορμὶ μου. Κάποτε ὁμως θὰ πέσης στὰ χέρια μου καὶ τότε θὰ λο-

γαριαστοῦμε μιὰ γιὰ πάντα!..

Ύστερα σκεπάζει μὲ ἀνθισμένα κλαδιά τὸ πτώμα τῆς πανώριας σκλάβας καὶ ξεκινάει ἀργὰ παίρνοντας τὸ μονοπάτι τοῦ γυρισμοῦ στὴ σπηλιά του. Ἐνῶ στ' αὐτιά του φτάνουν ἀπὸ μακριὰ τὰ κοροϊδευτικά γέλια τοῦ Ποκοπικοῦ:

— Χά, χά, χάσαα!... Χό, χό, χόοο!... Χού, χού, χούουου!...

Ὁ διαβολεμένος μαῦρος νάνος σκαρφαλώνει γρήγορα στὰ θράχια καὶ φτάνει στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

— Γιατὶ ξαναγύρισες; τὸν ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας. Ποῦ ἄφησες τὴ Ζεμπιλέ;

Ὁ Ποκοπικό ξεσπάει σὲ ἀκράτητους λυγμούς:

— Ἡ Μπιζελέ... Θεὸς σχωρέστηνε, τοῦ λέει. Τίναξε τὰ πεταλᾶκια τῆς!... Ὁ Μεγαλειότατος κάρφωσε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τῆς!... Τὴν παράτησε κάτω ἀπ' τὸ βουνό σου καὶ πάει νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν... κηδεῖα!

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθὸς κι' ἔξαλλος. Ἀφήνει τὸ νάνο στὴ σπηλιά καὶ σὰν τρελλὸς κατεβαίνει τὰ τρομακτικά κι' ἐπικίνδυνα θράχια τοῦ βουνοῦ του.

Ἐτσι φτάνει γρήγορα κάτω καὶ προχωρεῖ ψάχνοντας.

Καὶ νὰ: Λίγο πιὸ πέρα ἀκούει πονεμένα βογγητά. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἀντικρῦζει τὴν ὁμορφὴ Ζεμπιλέ.

Ὅμως δὲν εἶναι νεκρή! Ἐχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Φαίνεται πὼς νοιώθει ἀφάνταστα δυνατοῦς πόνους!...

Ὁ Γκαούρ κυττάζει τὴν πληγὴ τοῦ στήθους της κι' ἕνα χαμόγελο χαρᾶς ἀνθίζει στὰ χεῖλιά του. Τὸ τραῦμα δὲν εἶναι βαθύ. Δὲν ἔχει φτάσει στὴν καρδιά της. Ἡ κατάστασί της δὲν εἶναι σοβαρή. Σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι καλά.

Ἔτοι τὴ σηκώνει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ του.

Καὶ νά: Ἔχει φτάσει τώρα πολὺ ψηλά. Σχεδὸν στὴν κορυφή. Ὅταν ξαφνικὰ ἡ Ζεμπιλέ ἀνοίγει τὰ μάτια της. Ἀντιβλέπει τὸν μελαψὸ γίγαντα ποὺ τὴν κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της σκοτεινιάζει:

— Ποῦ μὲ πᾶς; ψιθυρίζει ξεψυχισμένα. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ζήσω μαζί σου. Ἀγαπῶ τὸν Ταρζάν! Μονάχα τὸν Ταρζάν!

Ἀλλοίμονο!... Τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης ποὺ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἄδειασε στὰ μισάνοιχα χεῖλιά της ὅταν τὴ νόμιζε νεκρή, εἶχε κάνει τὴν ἐνέργειά του. Καὶ ἡ καρδιά τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας εἶχε, ἄθελά της, πλημμυρίσει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Ταρζάν.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ Ζεμπιλέ κάνει καὶ μιὰ ἀπότομη κίνησι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖρια τοῦ Γκαούρ...

Ὁ γιγαντώσωμος Ἕλληνας χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ τὸ ἕνα πόδι του γλυστράει ἀπ' τὸ βράχο ποὺ πατοῦσε. Γιὰ νὰ οὐγκρατηθῇ κάνει μιὰ σχεδὸν ἀουναίσθητη κίνησι κι' ἀρπάζεται ἀπ' τὴν προεξοχὴ κάποιου

βράχου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πανώρια σκλάβθα κάνει κι' ἄλλη μιὰ πιὸ δυνατὴ κι' ἀπότομη κίνησι. Κι' αὐτὴ τὴ φορά καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖρια τοῦ γίγαντα. Καὶ φυσικὰ γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ θάραθρο ποὺ χάσκει ἀπὸ κάτω!....

.....

Η ΛΔΙΚΟΣ ΚΟΤΩΜΕΝΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Σὰν τρελλὸς ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νὰ πηδάῃ ἀπ' τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλον κατεβαίνοντας τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό! Εἶναι τόσο σαστισμένο τὸ μυαλό του ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς πέφτοντας ἡ ἀμοιρῆ κοπέλλα ἀπὸ τέτοιο τρομακτικὸ ὕψος εἶναι ἀδύνατο νὰ ζῇ πιά...

Καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι καθὼς κατεβαίνει:

— Ζεμπιλέεε! Ζεμπιλέεε!

Ποιὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ ὅμως.

Τέλος, καὶ σχεδὸν κουτροβαλῶντας ἀπ' τὰ βράχια τοῦ βουνοῦ, φτάνει, καμμιὰ φορά, κάτω στοὺς πρόποδες. Κι' ἐξακολουθώντας νὰ φωνάζῃ τὸ ὄνομα τῆς πανώριας κόρης, ψάχνει μὲ θιάσι δεξιὰ κι' ἀριστερά:

— Ζεμπιλέεε! Ζεμπιλέεε!

Τὰ γύρω βουνὰ ἀντιλαλοῦν τὶς τρομακτικὰ φωνές του! Τὰ θεριὰ καὶ τ' ἀγρίμια, στὸ ἄκουσμά τους, τρέχουν νὰ κρυφτοῦν φοβισμένα στὶς φωλιές τους.

Κι' ὁ Ποκοπίκο ποὺ τὶς ἀκούει ψηλά ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου θάλα-

κάποιο αἰωνόβιο δέντρο. Θά-
βει ἐκεῖ τὴ νεκρὴ κόρη καὶ
σκεπάζει τὸ μνήμα τῆς μὲ
πολύχρωμα μυρωμένα λου-
λούδια...

— Ὑστερα ξανανεβαίνει ἀργὰ
τὰ φοβερὰ θράχια καὶ φτάνει
στὴ σπηλιά του.

— Τὸ λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ὁ
Ποκοπικό. Τί γίνεται ἡ Μπιζε-
λέ σου;

— Τὴ σκότωσα, τοῦ ἀποκρί-
νεται ὁ μελαμψὸς γίγαντας.
Ἐγὼ τὴ σκότωσα! Ἐγὼ!...

Καὶ ξεσπάει σὲ πονεμένους
λυγμούς.

Ὁ νᾶνος ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια:

— Καλὰ ἔκανες, τοῦ λέει.
Πρῶτα τὴ σκότωσα ἐγώ, ὥστε-
ρα ὁ Ταρζάν καὶ τελευταῖος
ἐσύ! Ἔτσι κανέννας μας δὲν
ἔμεινε παραπονεμένος. Ὅλοι
τὴ σκοτώσαμε! Χά, χά, χά!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ", Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ",

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 8.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» δρχ. 20.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ",

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Είναι ὁ τίτλος τοῦ 10ου τεύχους τοῦ θρυλικοῦ
πιά περιδικοῦ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

Δολοφόνησαν ἄραγε πραγματικὰ τὸν μελαψὸ
Ἕλληνα γίγαντα; Ποιὸς τὸν δολοφόνησε; Καὶ
γιατί τὸν δολοφόνησε;

ΣΕ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΣΕ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΡΩΤΗ-
ΜΑΤΙΚΑ ΘΑ ΒΡΗΤΕ ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΣΤΗ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Γραμμένη ἀπὸ τὸ **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

Εἶναι τὸ καλύτερο τεῦχος μας ἀπὸ ὅλο ὅσαν
ἔχουν κυκλοφορήσῃ μέχρι σήμερα

ΠΛΟΚΗ - ΔΡΑΣΙΣ - ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΑΓΩΝΙΑ - ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Καὶ ἀκράτητα γέλια μὲ τὸν «Κουτοτετραπέρατο»

Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο

ΠΡΟΙΟΧΗ: Τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ
πωλοῦνται στὸ βιβλιοπωλεῖον «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18,
στὰ Περίπτερα, ἢ στὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 9

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694